

แบบฟอร์ม โครงร่างวิจัยในชั้นเรียน

ชื่อเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-Based Learning) ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.๑) แผนกวิชาช่างยนต์ แผนกวิชาการบัญชี และแผนกวิชาค้ำปติก

ผู้วิจัย นางกุลรจี ภัคดี ครูแผนกวิชาสามัญสัมพันธ์

ลักษณะประชากรที่ศึกษา วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร รหัสวิชา ๓๐๐๐๐-๑๒๐๑
นักศึกษาแผนกวิชาช่างยนต์ แผนกวิชาการบัญชี และแผนกวิชาค้ำปติก จำนวน ๒๐
คน

ระยะเวลา เดือน กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๖ ถึงเดือน ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๖
ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๖

๑. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา (โดยย่อ)

ในภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๖ ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติหน้าที่ครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร รหัสวิชา ๓๐๐๐๐-๑๒๐๑ จากการศึกษาสภาพปัญหาการเรียนการสอนของนักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.๑) แผนกวิชาช่างยนต์ แผนกการบัญชี และแผนกวิชาค้ำปติก วิทยาลัยการอาชีพพะเหลียน อำเภอพะเหลียน จังหวัดตรัง พบว่าอุปสรรคของการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษที่สำคัญอย่างหนึ่งคือนักเรียนไทยอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษ ทำให้แทบจะไม่มีโอกาสพูดภาษาอังกฤษ นอกเหนือจากการเรียน ภาษาอังกฤษในห้องเรียน ซึ่งผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝนทักษะการพูดอย่างสม่ำเสมอ การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในสถานการณ์ที่คล้ายกันในชีวิตจริง จากความสำคัญของการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจในการพัฒนาทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารกับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) โดยผู้วิจัยได้เลือกวิจัยกลุ่มประชากรนี้ เนื่องจากผู้วิจัยมีความตระหนักได้ถึงปัญหาและต้องการ พัฒนาความสามารถทางการสื่อสาร จึงใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-based Learning)

๒. แนวคิดเชิงทฤษฎี (โดยย่อ)

๑. เอกสารเกี่ยวกับการพูดเพื่อการสื่อสาร
 - ๑.๑ ความหมายการพูดเพื่อการสื่อสาร
 - ๑.๒ องค์ประกอบของการพูดเพื่อการสื่อสาร
 - ๑.๓ ขั้นตอนการสอนและการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร
 - ๑.๔ กิจกรรมภาษาเพื่อการพัฒนาทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร
 - ๑.๕ การวัดและการประเมินผลของการพูดภาษาอังกฤษ
 - ๑.๖ เกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

๒. เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวกับการเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-based Learning)

๒.๑ การสอนที่ใช้ทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ

๒.๒ การเรียนการสอนที่ใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน

๒.๓ รูปแบบการเรียนการสอนที่ใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน

๒.๔ กิจกรรมที่ส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนที่ใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน

๒.๕ การสอนที่ใช้กระบวนการกลุ่ม

๓. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการเรียนรู้แบบทีม เป็นฐาน

๓.๑ งานวิจัยในประเทศ

๓.๒ งานวิจัยในต่างประเทศ

๓. วัตถุประสงค์การวิจัย

๑. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยการเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-based Learning)

๔. นิยามศัพท์เฉพาะ

๑. ทักษะของการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หมายถึง ความสามารถของนักเรียน ในการใช้ภาษาอังกฤษในการพูด การให้ข้อมูล ตามสถานการณ์การแลกเปลี่ยนทัศนคติใน สถานการณ์ต่างๆ โดยการใช้คำศัพท์ไวยากรณ์ ได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม คล่องแคล่ว มั่นใจ การ ออกเสียงได้อย่างชัดเจน การเลือกใช้ค วัพท์และไวยากรณ์ได้ถูกต้องเหมาะสม ซึ่งสามารถ ประเมินได้โดยการพูด โดยใช้แบบทดสอบ
๒. การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team based Learning) หมายถึง การจัดการเรียนการ สอนแบบกลุ่มเล็กๆ ที่มีการท างานกันเป็นทีม เน้นการร่วมมือกันในการเรียนรู้อย่างสร้างสรรค์ ทำงานร่วมกันเป็นทีมเล็กตามความแตกต่างของบุคคล โดยมีเป้าหมายในการพัฒนา ความสามารถด้านการคิด และ การแก้ปัญหา การสร้างความมั่นใจว่านักเรียนได้เรียนรู้ตามหลัก วิชา เพื่อเตรียมนักเรียนให้มีความพร้อมในการเรียนรู้ตลอดชีวิต โดยผู้วิจัยนำหลักการเรียนรู้แบบ ทีมของแลรี่ เค ไมเคิลเซน มาใช้ในการจัดการเรียนรู้
๓. ความพึงพอใจต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หมายถึง ระดับ ความรู้สึก ระดับ ความพอใจของแต่ละบุคคล ที่ส่งผลต่อการแสดงพฤติกรรมต่างๆออกมาของ นักเรียนที่มีต่อการพูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจากการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน

๕.๑ ประชากร/กลุ่มเป้าหมาย

๑. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนนักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.๑) ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๖ วิทยาลัยการอาชีพปะเหลียน ทั้งหมดจำนวน ๔๕ คน
๒. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนนักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.๑) แผนกวิชาช่างยนต์ แผนกวิชาการบัญชี และแผนกวิชาค้ำปติก ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๖ วิทยาลัยการอาชีพปะเหลียน ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทั้งหมดจำนวน ๒๐ คน โดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยการจับฉลากให้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม ซึ่งมีจำนวนนักเรียน คล้ายคลึงกัน

๕.๒ ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ คือ การจัดการเรียนการสอนโดยใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Teambased Learning)

- ตัวแปรตาม คือ
๑. พัฒนาการด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนนักศึกษา
 ๒. ความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-based Learning)

๕.๓ แผนการดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดแผนการดำเนินการวิจัย ไว้ดังนี้

เดือน ปี	กิจกรรม	หมายเหตุ
กรกฎาคม	รวบรวมข้อมูล	
	จัดทำโครงร่างวิจัย	
สิงหาคม	ทำแบบทดสอบ	
	ทำแบบฝึกทักษะ	
สิงหาคม	ดำเนินการ	
	ประเมินผล	
กันยายน	วิเคราะห์ผล	
	รายงานผล	

๕.๔ วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

แบบแผนการทดลอง

การรวบรวมข้อมูลนี้ ผู้วิจัยใช้แบบแผนการเก็บข้อมูลแบบ One-group Pretest-Posttest Design (กิบบอน และเทเลอร์, ๑๙๘๗, น.๑๑๓)

กลุ่ม	Pretest	ทดสอบ	Posttest
E	T_1	X	T_2

E แทน กลุ่มตัวอย่างของนักเรียนระดับปวช.๑

X แทน การเรียนการสอนแบบการเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน

T_1 แทน ทดสอบการพูดเพื่อการสื่อสาร ก่อนการทดลอง

T_2 แทน ทดสอบการพูดเพื่อการสื่อสาร หลังการทดลอง

๕.๕ สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล

๑. สถิติเชิงพรรณนาที่ใช้ ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
๒. สถิติเชิงอ้างอิงที่ใช้ ได้แก่ การทดสอบทีแบบกลุ่มไม่อิสระ

๖. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

๑. มีประโยชน์ในด้านการ ยอมรับ เห็นคุณค่าของตนเอง มีทัศนคติที่ดีต่อผู้อื่น
๒. มีการแก้ปัญหาาร่วมกัน สร้างสังคม ประชาธิปไตยในชั้นเรียนที่มีการแบ่งหน้าที่ในการทำงาน
๓. มีการนำประสบการณ์ของแต่ละคนมา แลกเปลี่ยนเรียนรู้ทำให้นักเรียนกลุ่มเก่ง กลุ่มอ่อนมีความรู้ที่มากขึ้น
๔. มีความเข้าใจกันและกัน การ แสดงความคิดเห็น และการยอมรับความคิดเห็น
๕. การทำงานร่วมกันทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจและเกิดทักษะในการทำงานเป็นทีมซึ่งเป็นประโยชน์อย่างมากในการศึกษาและการประกอบอาชีพในอนาคต

รายงานการวิจัยในชั้นเรียน

เรื่อง

การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-Based Learning) ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ ๑ แผนกวิชาช่างยนต์ แผนกวิชาการบัญชี และแผนกวิชาคํ้าปลีก

นางกุลรจี ภัคดี

ตำแหน่งครู

รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร รหัสวิชา ๓๐๐๐๐-๑๒๐๑

วิทยาลัยการอาชีพปะเหลียน อำเภอปะเหลียน จังหวัดตรัง

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการ

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาวิจัยในหัวข้อ “จากการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-Based Learning) ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.๑) แผนกวิชาช่างยนต์ แผนกการบัญชี และแผนกวิชาค้ำปลีก” วิทยาลัยการอาชีพปะเหลียน อำเภอปะเหลียน จังหวัดตรัง สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยความกรุณาและอนุเคราะห์ช่วยเหลือเป็นอย่างดีจากรองพิรุฑร ใจสมุทร ผู้ให้ความกรุณาเป็นที่ปรึกษา ให้คำแนะนำ ข้อคิด และให้ความช่วยเหลือด้านข้อมูล แนวทางการทำวิจัยที่ถูกต้องตามระเบียบวิธี จึงทำให้งานวิจัยชิ้นนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ผู้วิจัยจึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

นอกจากนี้ผู้วิจัยขอขอบคุณนักเรียนนักศึกษา นักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.๑) แผนกวิชาช่างยนต์ แผนกการบัญชี และแผนกวิชาค้ำปลีก” วิทยาลัยการอาชีพปะเหลียน ที่ได้ให้ความร่วมมือทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลัง จนทำให้งานวิจัยชิ้นนี้สำเร็จได้

สุดท้ายนี้ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ ที่คอยช่วยเหลือและเป็นกำลังใจ ตลอดจนขอขอบคุณเพื่อนๆทุกคนที่ช่วยให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำและเป็นกำลังใจเสมอมา จนการศึกษาวิจัยในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

นางกุลรจี ภักดี

ผู้วิจัย

ชื่อเรื่อง	การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-Based Learning) ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.๑) แผนกวิชาช่างยนต์ แผนกวิชาการบัญชี และแผนกวิชาค้ำปลีก
ผู้วิจัย	นางกุลรจี ภัคดี ครูแผนกวิชาสามัญสัมพันธ์
ลักษณะประชากรที่ศึกษา	วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร รหัสวิชา ๓๐๐๐๐-๑๒๐๑ นักศึกษาแผนกวิชาช่างยนต์ แผนกวิชาการบัญชี และแผนกวิชาค้ำปลีก จำนวน ๒๐ คน
ระยะเวลา	เดือน กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๖ ถึงเดือน ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๖ ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๖
	บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้คณะผู้วิจัยได้ใช้วิธีการวิจัยเชิงทดลองมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-based Learning) ของนักเรียนนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ ๑ แผนกวิชาช่างยนต์ แผนกวิชาการบัญชี และแผนกวิชาค้ำปลีก วิทยาลัยการอาชีพปะเหลียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.๑) แผนกวิชาช่างยนต์ แผนกวิชาการบัญชี และแผนกวิชาค้ำปลีก อำเภอปะเหลียน จังหวัดตรัง ภาคเรียนที่ ๑ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๖ ซึ่งกำลังเรียนรหัสวิชา ๓๐๐๐๐-๑๒๐๑ วิชาการภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จำนวน ๒๐ คน ได้มาโดยโดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยการจับฉลากให้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม ซึ่งมีจำนวนนักเรียน คล้ายคลึงกัน รูปแบบการวิจัยเป็นการสอนปกติ เครื่องมือในการวิจัย๑) แผนการจัดการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจำนวน ๖ แผน แผนละ ๒ ชั่วโมง ๒) แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ๓) เกณฑ์การประเมินทักษะ การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าประสิทธิภาพ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.๑)แผนกวิชาช่างยนต์ แผนกการบัญชี และแผนกวิชาค้ำปลีก จำนวน ๒๐ คน คะแนนของนักเรียนก่อนเรียนการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-Based Learning) มีคะแนน ร้อยละ ๒๒.๒๕ และคะแนนเฉลี่ยหลังนักเรียนเรียนการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-Based Learning) มีคะแนนร้อยละ๓๖.๑๐จากค่าเฉลี่ย \bar{X} คะแนนเฉลี่ยหลังนักเรียนเรียนการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-Based Learning)สูงกว่าก่อนนักเรียนเรียนการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-Based Learning) ร้อยละ ๑๓.๘๕ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ก
บทคัดย่อ	ข
สารบัญ	ค
สารบัญ (ต่อ)	ง
สารบัญตาราง	จ
บทที่ ๑ บทนำ	
๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	๑-๒
๑.๒ วัตถุประสงค์การวิจัย	๓
๑.๓ คำถามของการวิจัย	๔
๑.๔ สมมติฐานของการวิจัย	๔
๑.๕ ขอบเขตของการวิจัย	๔
๑.๖ นิยามศัพท์เฉพาะ	๕
๑.๗ ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย	๕
บทที่ ๒ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
๒.๑ เอกสารเกี่ยวกับการพูดเพื่อการสื่อสาร	
๑. ความหมายการพูดเพื่อการสื่อสาร	๖
๒. องค์ประกอบการพูดเพื่อการสื่อสาร	๗-๙
๓. ขั้นตอนการสอนและการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร	๑๐
๔. กิจกรรมภาษาเพื่อการพัฒนาทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร	๑๑-๑๒
๕. การวัดและการประเมินผลของการพูดภาษาอังกฤษ	๑๓
๖. เกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	๑๕-๑๖
๒.๒ เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวกับการเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-based Learning)	
๑. การสอนที่ใช้ทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ	๑๗
๒. การเรียนการสอนที่ใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน	๑๗
๓. รูปแบบการเรียนการสอนที่ใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน	๑๘
๔. กิจกรรมที่ส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนที่ใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน	๒๒
๕. การสอนที่ใช้กระบวนการกลุ่ม	๒๔
๒.๓ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน	
๑. งานวิจัยในประเทศ	๒๕
๒. งานวิจัยในต่างประเทศ	๒๖

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

บทที่ ๓ วิธีดำเนินการวิจัย	
๓.๑ ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	๒๘
๓.๒ ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา	๒๘
๓.๓ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	๒๘
๓.๔ วิธีการสร้างและพัฒนาเครื่องมือ	๒๙
๓.๕ การดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล	๓๑
๓.๖ การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	๓๓
บทที่ ๔ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	
๔.๑ การวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น	๓๕
๔.๒ การเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน	๓๗
บทที่ ๕ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	
๕.๑ สรุปผลการวิจัย	๓๙
๕.๒ อภิปรายผลการวิจัย	๓๙
๕.๓ ข้อเสนอแนะ	๔๐
บรรณานุกรม	
ภาคผนวก	

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ ๑ แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ	๓๖
ตารางที่ ๒ ตารางแสดงคะแนนของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-Based Learning)	๓๖
ตารางที่ ๓ ผลการเปรียบเทียบคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-Based Learning)	๓๖
ภาพประกอบที่ ๑ กราฟแสดงคะแนนทดสอบของนักเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-Based Learning)	๓๘

บทที่ ๑ บทนำ

๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันสังคมโลกเกิดความเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรมและมีเทคโนโลยีที่ทันสมัยเพิ่มขึ้น การติดต่อสื่อสาร และการเดินทางของข้อมูลที่รวดเร็วเป็นผลทำให้ประเทศไทยต้องเร่งพัฒนาประเทศให้มีศักยภาพมากขึ้น เพื่อปรับตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ที่ทำให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกันระหว่างประเทศทำให้ผู้ที่สื่อสารภาษาอังกฤษได้เปรียบในทุกทาง สอดคล้องกับกระทรวงศึกษาธิการที่มีการกำหนดนโยบายปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้เรียนเป็นคนก้าวทันโลกและใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการศึกษา เพื่อเตรียมพร้อมผลิตกำลังคนและพัฒนาขีดความสามารถของบุคคล ให้มีความพร้อมและสามารถปรับตัวพร้อมรับความเปลี่ยนแปลงในอนาคต ในศตวรรษที่ ๒๑ ที่การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศจำเป็นอย่างมาก และด้วยนโยบายรัฐบาล ให้ส่งเสริมบทบาทและยกระดับคุณภาพภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร เป็นประโยชน์ด้านการศึกษา การแสวงหาความรู้เพิ่มเติม และในการประกอบอาชีพ ตลอดจนเพื่อให้สามารถพัฒนาประเทศไปสู่การแข่งขันด้านเศรษฐกิจ เข้าใจความแตกต่างของการเมือง และวัฒนธรรมในโลกยุคโลกาภิวัตน์ การเรียนภาษาต่างประเทศช่วยให้ผู้เรียนมีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกล สามารถใช้ภาษาที่ถูกต้องสื่อสารกับชาวต่างชาติได้ และสามารถถ่ายทอดวัฒนธรรมและเอกลักษณ์ไทยไปสู่สังคมโลก (กรมวิชาการ ๒๕๔๕) และเป็นเครื่องมือในการค้นหาความรู้ในการเรียนวิชาต่างๆ การศึกษาต่อรวมถึงการประกอบอาชีพ ซึ่งเป็นจุดหมายที่สำคัญของการปฏิรูปการเรียนรู้อิงกระทรวงศึกษาธิการ ๒๕๕๑) ซึ่งสอดคล้องกับแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๗๙) ที่ระบุว่าการศึกษาไทยในอนาคตต้องพัฒนาคนให้มีทักษะที่สำคัญ มีความรู้ความสามารถเพื่อการดำรงอยู่ในสังคมโลกาภิวัตน์ได้ การศึกษาภาษาต่างประเทศจึงสำคัญอย่างมากโดยเฉพาะภาษาอังกฤษ

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในยุคปัจจุบันนั้น จะเน้นการประยุกต์แนวการสอนเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) โดยการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ทักษะทางการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยเฉพาะทักษะด้านการพูดเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนภาษาต่างประเทศ เป็นทักษะที่แสดงถึงความสำเร็จในการเรียนภาษา (Nunan, ๑๙๙๑, p. ๓๑) ที่เป็นทักษะการสื่อสารซึ่งจำเป็นมากในชีวิตประจำวัน เนื่องจากผู้พูดจะต้องใช้ทักษะในการใช้คำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ การใช้ความคิดในบริบทนั้นๆ และสามารถถ่ายทอดออกมาให้ผู้ฟังเข้าใจได้ (ภัทรราตรี ยวนชื่น, ๒๕๕๓) จากข้อความข้างต้นสามารถกล่าวได้ว่าการพูดเป็นทักษะเบื้องต้นที่ใช้ในการสื่อสารและการพูดเป็นวิธีการสื่อสารหนึ่งของทักษะการสื่อสาร (Expressive Skill) ที่สามารถฝึกหัดให้เกิดประสิทธิภาพได้

โดยทั่วไปแล้วการเรียนการสอนในสถานศึกษาที่สังกัดคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กรุงเทพมหานคร ที่เปิดสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) มีการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) พุทธศักราช ๒๕๖๓ กำหนดให้วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในหลักสูตร

มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ พัฒนาศักยภาพการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ทั้งนี้เนื่องจากภาษาต่างประเทศสำคัญอย่างมากและเป็นเครื่องมือในการสื่อสารระหว่างบุคคลในหลายประเทศ และในการประกอบอาชีพตลอดจน เพื่อให้สามารถนำประเทศไปสู่การแข่งขันด้านเศรษฐกิจ เนื่องจากอาชีพจะมีความร่วมมือกับต่างประเทศมากมายและเพื่อการผลิตและพัฒนา กำลังคนเข้าสู่สถานประกอบการ ซึ่งการมีความภาษาอังกฤษที่ดีจะช่วยให้ผู้เรียนมีความคิดกว้างไกล ติดต่อกับสื่อสารกับชาวต่างชาติในสถานการณ์ต่างๆได้ในชีวิตจริงและการประกอบอาชีพ และกระทรวงศึกษาธิการได้เห็นถึงความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษ จึงมีนโยบายให้จัดการเรียนการสอนการใช้ภาษาอังกฤษ โดยเป็นการจัดอย่างมีคุณภาพและใช้ได้จริง และนำไปพัฒนาต่อยอดภาษาอังกฤษต่อไปได้อย่างมีคุณภาพ

ดังนั้นการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยเฉพาะการพูดภาษาอังกฤษ จึงจำเป็นในชีวิตประจำวัน และการทำงานเป็นอย่างมากเนื่องจากการพูดเป็นสื่อให้ผู้ฟังเข้าใจถึงสิ่งที่สื่อออกมาไม่ว่าจะในบริบท หรือแง่มุมใด เพราะไม่ว่าบุคคลใดก็สามารถเป็นผู้ส่งสารและผู้รับสารได้ โดยการพูดที่คล่องแคล่วนั้นมาจากการฝึกฝน เรียนรู้จนเข้าใจในบริบทของทักษะการพูด จึงเรียบเรียงออกมาเป็นข้อความหรือถ้อยคำที่จะสื่อให้ผู้ฟังเข้าใจ แต่เนื่องจากการเรียนการสอนในประเทศไทยเน้นแต่ความถูกต้องของไวยากรณ์ผู้เรียนเรียนไปเพื่อสอบเรียนจากการท่องจำ เมื่อพบชาวต่างชาติก็จะไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษ หรือไม่กล้าแสดงออก ไม่กล้าพูด เพราะกลัวการถูก สอดคล้องกับความเห็นของ (เออร์, ๑๙๙๖; บราวน์, ๑๙๙๔) ที่กล่าวว่าสาเหตุที่ทำให้ผู้เรียนที่เรียน ภาษาที่สองไม่สำเร็จนั้นคือผู้เรียนเกิดความกังวลถึงการพูดผิด เรียบเรียงประโยคไม่ถูก และจะใช้ ภาษาแม่ (Mother Language) ในขณะที่กำลังฝึกภาษาที่สองหรือภาษาเป้าหมาย (Target language) ในชั้นเรียน และ (กุลชนก ทิพฤชา, ๒๕๕๐) ที่กล่าวว่าอุปสรรคของการพัฒนา ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษที่สำคัญอย่างหนึ่ง คือ นักเรียนไทยอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษ ทำให้แทบจะไม่มีโอกาสพูดภาษาอังกฤษ นอกเหนือจากการเรียน ภาษาอังกฤษในห้องเรียน ซึ่งผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝนทักษะการพูดอย่างสม่ำเสมอการเปิด โอกาสให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในสถานการณ์ที่คล้ายกันในชีวิตจริง

จากความสำคัญของการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยมีความ สนใจในการพัฒนาทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารกับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) โดยผู้วิจัยได้เลือกวิจัยกลุ่มประชากรนี้ เนื่องจากผู้วิจัยมีความตระหนักได้ถึงปัญหา และต้องการ พัฒนาความสามารถทางการสื่อสาร จึงใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-based Learning)

การทำงานที่ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพคือ การ ทำงานร่วมกันและมีจิตสำนึกต่อส่วนรวม การทำงานร่วมกลุ่มนั้นเป็นการตอบสนองความต้องการ พื้นฐานของมนุษย์ ที่เป็นสัตว์สังคมและมีการพึ่งพาอาศัยกันและกัน ทำให้รวมพลังความคิด ความสามารถของมนุษย์ที่มีอย่างจำกัดของแต่ละคน เพื่อสามารถสร้างสรรค์สิ่งที่ไม่สามารถทำคน เดียวได้ นอกจากนี้การทำงานกลุ่มช่วยให้เกิดการเรียนรู้จากเพื่อนร่วมกลุ่มที่มีความคิดแตกต่าง ออกไป เป็นการพัฒนาให้เกิดความงอกงามของความรู้จากการทำงานเป็นกลุ่มการเรียนรู้แบบทีม เป็นฐาน ซึ่งสำคัญและจำเป็นมากในสังคมยุคปัจจุบัน ที่ต้องพึ่งพาอาศัยกันและกัน โดยกระบวนการ ทีมเป็นสิ่งที่มิพบเทาในการอยู่ร่วมกัน สอดคล้องกับ (ดิเรก วรรณเศียร, ๒๕๕๒, น. ๒)

ที่กล่าวถึงการทำงานเป็นทีมคือกลุ่มบุคคลที่ทำงานร่วมกันมีปฏิสัมพันธ์กัน มีการติดต่อสื่อสารของสมาชิกในทีมมีการช่วยกันทำงาน เพื่อให้สำเร็จตามเป้าหมายและสมาชิกในทีมทุกคนมีความพอใจในการทำงานนั้นด้วย

เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และความรู้การเรียนจึงควรประกอบไปด้วยกิจกรรมที่มีความหลากหลาย โดยเฉพาะการเรียนการสอนแบบทีมที่เป็นวิธีการเรียนการสอน ซึ่งปรับมาจากการเรียนการสอนแบบบรรยาย โดยผู้สอนเป็นศูนย์กลาง และผู้เรียนรับฟังเพียงอย่างเดียว (Passive Learning) มาเป็นการเรียนการสอนที่เน้นการมีส่วนร่วม (Active Learning) ในรูปแบบทีม เพื่อเพิ่มทักษะการแก้ปัญหาของนักเรียน ความมีส่วนร่วมในห้องเรียน โดยอาจแบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่มเล็ก มีการแบ่งปันประสบการณ์ภายในกลุ่ม หรือการแลกเปลี่ยนความคิด จากแนวคิดของการเรียนรู้แบบกลุ่มนั้นเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนทำงานร่วมกัน เกิดความคิดสร้างสรรค์ซึ่งอาจนำเอาเทคโนโลยีมาใช้เพื่อก่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนโดยหลักการสำคัญของการจัดการเรียนรู้แบบกระบวนการกลุ่มที่มีการจัดทีมย่อยอย่างเหมาะสมตามทักษะและความสามารถแต่ละคน แบ่งเป็นกลุ่มกลุ่มละ ๕-๑๐ คน ซึ่งผู้เรียนจะต้องมีขั้นตอนการเรียนรู้เริ่มจากการเตรียมตัวก่อนการเข้าเรียน นอกจากนี้สมาชิกในทีมมีการช่วยเหลือกันในการทำงาน การร่วมกันรับผิดชอบในงานส่วนตัวและงานกลุ่มโดยการมอบหมายงานจะต้องเน้นผลของการเรียนรู้ตามจุดประสงค์รายวิชาที่ได้กำหนดไว้และผลลัพธ์จากการทำงานเป็นทีม ที่ผู้เรียนจะได้รับการตอบกลับ (Feedback) อย่างทันเวลา

ซึ่งวิธีการพัฒนาทักษะการพูดที่ใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐานของนักเรียนสามารถทำได้หลายวิธี เช่น บทบาทสมมติ กิจกรรมกลุ่ม กรณีตัวอย่าง การอภิปรายกลุ่ม ละคร การเรียนแบบร่วมมือ เป็นต้น

จากการศึกษาผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า มีการใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐานค่อนข้างมาก แต่เป็นการพัฒนาและการศึกษาผลด้านอื่น ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team based Learning) เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) โดยผลการวิจัยจะเป็นประโยชน์ และสามารถนำการเรียนที่ใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-based Learning) ไปสู่การพัฒนาต่อยอดในอนาคตต่อไป

๑.๒ วัตถุประสงค์การวิจัย

๑. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-based Learning)

๑.๓ คำถามของการวิจัย

นักเรียนนักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.๑) แผนกวิชาช่างยนต์ แผนกการบัญชี และแผนกวิชาค้ำปลีก วิทยาลัยการอาชีพพะเหลียน มีผลการพัฒนาศักยภาพทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่สูงขึ้นหลังจากการใช้วิธีการเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-based Learning) หรือไม่

๑.๔ สมมติฐานของการวิจัย

นักเรียนนักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.๑) แผนกวิชาช่างยนต์ แผนกการบัญชี และแผนกวิชาค้ำปลีก วิทยาลัยการอาชีพพะเหลียน มีการพัฒนาศักยภาพทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่สูงขึ้นหลังจากการใช้วิธีการเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-based Learning)

๑.๕ ขอบเขตของการวิจัย

๑. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

๑.๑ ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนนักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.๑) แผนกวิชาช่างยนต์ แผนกการบัญชี และแผนกวิชาค้ำปลีก ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๖ วิทยาลัยการอาชีพพะเหลียน ทั้งหมดจำนวน ๔๕ คน

๑.๒ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนนักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.๑) แผนกวิชาช่างยนต์ แผนกการบัญชี และแผนกวิชาค้ำปลีก ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๖ วิทยาลัยการอาชีพพะเหลียน ทั้งหมด จำนวน ๒๐ คน โดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยการจับฉลากให้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม ซึ่งมีจำนวนนักเรียน คล้ายคลึงกัน

๒. ตัวแปรที่ศึกษา

๑. ตัวแปรอิสระ คือ การจัดการเรียนการสอนโดยใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Teambased Learning)

๒. ตัวแปรตาม คือ พัฒนาการด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนนักศึกษา

๓. ระยะเวลาในการดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยใช้เวลาในการดำเนินการวิจัย ๑ ภาคการศึกษา

๔. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเนื้อหาเกี่ยวกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจากในหนังสือเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

๑.๖ นิยามศัพท์เฉพาะ

๑. ทักษะของการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หมายถึง ความสามารถของนักเรียน ในการใช้ ภาษาอังกฤษในการพูด การให้ข้อมูล ตามสถานการณ์การแลกเปลี่ยนที่ชนะใน สถานการณ์ต่างๆ โดยการ ใช้คำศัพท์ไวยากรณ์ ได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม คล่องแคล่ว มั่นใจ การ ออกเสียงได้อย่าง ชัดเจน การเลือกใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ได้ถูกต้องเหมาะสม ซึ่งสามารถ ประเมินได้โดยการพูด โดยใช้แบบทดสอบ

๒. การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team based Learning) หมายถึง การจัดการเรียนการสอน แบบกลุ่มเล็กๆ ที่มีการท างานกันเป็นทีม เน้นการร่วมมือกันในการเรียนรู้อย่างสร้างสรรค์ ทำงาน ร่วมกันเป็นทีมเล็กตามความแตกต่างของบุคคล โดยมีเป้าหมายในการพัฒนา ความสามารถด้าน การคิด และการแก้ปัญหา การสร้างความมั่นใจว่านักเรียนได้เรียนรู้ตามหลัก วิชา เพื่อเตรียม นักเรียนให้มีความพร้อมในการเรียนรู้ตลอดชีวิต โดยผู้วิจัยนำหลักการเรียนรู้แบบ ทีมของแลร์รี่ เค ไมเคิลเซน มาใช้ในการจัดการเรียนรู้

๑.๗ ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยคาดว่าจะสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในกิจกรรมการเรียนการสอนได้ดังนี้

๑. มีประโยชน์ในด้านการ ยอมรับ เห็นคุณค่าของตนเอง มีทัศนคติที่ดีต่อผู้อื่น
๒. มีการแก้ปัญหาาร่วมกัน สร้างสังคม ประชาธิปไตยในชั้นเรียนที่มีการแบ่งหน้าที่ในการ ทำงาน
๓. มีการนำประสบการณ์ของแต่ละคนมา แลกเปลี่ยนเรียนรู้ทำให้นักเรียนกลุ่มเก่ง กลุ่ม อ่อนมีความรู้ที่มากขึ้น
๔. มีความเชื่อใจกันและกันการ แสดงความคิดเห็น และการยอมรับความคิดเห็น
๕. การทำงานร่วมกันทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจและเกิดทักษะในการทำงานเป็นทีมซึ่งเป็น ประโยชน์อย่างมากในการศึกษาและการประกอบอาชีพในอนาคต

บทที่ ๒

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-Based Learning) ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.๑) แผนกวิชาช่างยนต์ แผนกการบัญชี และแผนกวิชาค้ำปลีก ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด รวมทั้ง เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งมีรายละเอียดตามหัวข้อต่อไปนี้

๒.๑ เอกสารเกี่ยวกับการพูดเพื่อการสื่อสาร

๑. ความหมายการพูดเพื่อการสื่อสาร
๒. องค์ประกอบของการพูดเพื่อการสื่อสาร
๓. ขั้นตอนการสอนและการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร
๔. กิจกรรมภาษาเพื่อการพัฒนาทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร
๕. การวัดและการประเมินผลของการพูดภาษาอังกฤษ
๖. เกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

๒.๒ เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวกับการเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-based Learning)

๑. การสอนที่ใช้ทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ
๒. การเรียนการสอนที่ใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน
๓. รูปแบบการเรียนการสอนที่ใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน
๔. กิจกรรมที่ส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนที่ใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน
๕. การสอนที่ใช้กระบวนการกลุ่ม

๒.๓ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการเรียนรู้แบบทีมเป็น

ฐาน

๑. งานวิจัยในประเทศ
๒. งานวิจัยในต่างประเทศ

๑. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอน

๑.๑ ความหมายการพูดเพื่อการสื่อสาร

ทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารเป็นสิ่งสำคัญอย่างมากในชีวิตประจำวันเพื่อความสามารถในการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพในการเรียนการสอนปัจจุบันจึงได้เน้นการพูดเป็นสำคัญโดยได้มีนักการศึกษาทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศได้ให้ทัศนะและความหมายการพูดเพื่อการสื่อสาร ดังนี้ เบิร์น (๑๙๘๖) อ้างถึงในนาถิชา สีทองเพ็ญ (๒๕๖๑, น. ๑๐๘๑) ได้กล่าวถึง การพูดเพื่อการสื่อสารเป็นกระบวนการสื่อสารสองทาง (Two-Way Process) ระหว่างผู้พูดและผู้ฟังโดยผู้ฟังถอดรหัสจากข้อความที่ผู้พูดได้ป้อนเข้ามา กล่าวคือ ผู้พูดต้องส่งสาร (encode) ที่ต้องการจะสื่อ ในขณะที่ผู้ฟังต้องตีความ (decode) ของสารที่ส่งมา ซึ่งอาศัยทักษะความรู้เรื่องระบบภาษาและ

เป็นลักษณะการสื่อสารแบบสองทางในการโต้ตอบกันเพื่อให้เกิดความเข้าใจ อาจมีการใช้เสียงสูง เสียงต่ำ สีหน้า ท่าทางของผู้พูดเป็นเครื่องมือในการสื่อสารในสถานการณ์นั้น

ลินซ์ (๑๙๙๖)อ้างถึงในรา โฟ โพรจิท (๒๕๔๗, น. ๑๐) กล่าวถึง การพูดแบบปฏิสัมพันธ์ของผู้เรียนนั้น เป็นปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นสองทาง ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ครูควรสอนให้ผู้เรียนได้ใช้ความคิดของตนเอง ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นต่อสิ่งต่างๆ เช่น ข้อมูลข่าวสาร ข้อตกลง เป็นต้น โดยฝึกให้ผู้เรียนสามารถแก้ไขปัญหาของการสื่อสารได้ในชีวิตประจำวัน มีการเชื่อมโยงความคิดในการตอบโต้ และการสื่อความหมาย และให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ในการวิเคราะห์ และได้รับการแนะนำในสิ่งที่ได้เกิดขึ้นว่าควรมีสิ่งใดควรต้องปรับปรุงหรือไม่ เพื่อก่อให้เกิดความเข้าใจ และให้การสื่อสารดำเนินไปด้วยดี

พอลตัน (๑๙๙๓)อ้างถึงในเพ็ญภา เลิศกิตติไพบูลย์ (๒๕๕๙, น.๑๓) ได้กล่าวว่า การพูดเป็นปฏิสัมพันธ์ของผู้พูดในการใช้ภาษาตามกาลเทศะ มีการโต้ตอบตั้งแต่บุคคลสองบุคคลขึ้นไป ซึ่งเป็นการโต้ตอบสิ่งที่ได้ยิน โดยการพูดต้องเหมาะสมกับกฎเกณฑ์ในทางสังคม

พรสวรรค์ สีป้อ (๒๕๕๐, น. ๑๖๓) ได้กล่าวว่า การพูดเป็นการปฏิสัมพันธ์ของบุคคลใน สังคม ตั้งแต่สองคนขึ้นไป ซึ่งต่างฝ่ายจะมีจุดประสงค์ที่ต้องการจะสื่อความหมายของตน และต่างฝ่ายจะต้องตีความสิ่งที่ตนได้ฟัง ฉะนั้นการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพนั้นต้องพูดให้ผู้อื่นสามารถเข้าใจได้ เลี่ยงการทำให้ผู้ฟังสับสนเพราะการออกเสียงผิด ไวยากรณ์ผิด หรือใช้คำไม่เหมาะสม ทั้งนี้ต้องพูดให้เหมาะสมกับสังคมและวัฒนธรรมด้วย

จากความหมายในการพูดเพื่อการสื่อสารดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า การพูดเป็นการถ่ายทอดความรู้สึก ความคิด ไม่ว่าจะ เป็นภาษาใดๆก็ตาม การพูดทำให้เข้าใจถึงสิ่งที่ผู้พูดถ่ายทอดออกมา การแลกเปลี่ยนข้อมูล การทำให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่พูดด้วย น้ำเสียง กิริยาท่าทาง ภาษา ซึ่งนอกจากความหมายของการพูดแล้ว นอกจากนี้ยังมีองค์ประกอบอื่นที่มีส่วนสำคัญที่ทำให้การสื่อสารมีความชัดเจนอีกด้วย

๑.๒ องค์ประกอบการพูดเพื่อการสื่อสาร

ได้มีนักวิชาการ กล่าวถึงองค์ประกอบการพูดเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

โฮมส์ (๑๙๘๑) อ้างถึงในเพ็ญภา เลิศกิตติไพบูลย์ (๒๕๕๙, น. ๒) ได้กล่าวถึงการใช้อำนาจภาษาเพื่อการสื่อสารต้องอาศัยองค์ประกอบ ๔ ข้อ คือ

๑. ความสามารถที่จะทราบว่าประโยคที่พบเป็นไปตามหลักของไวยากรณ์หรือไม่ (Possibility)

๒. ความสามารถที่จะทราบว่าประโยคใดเป็นภาษาที่ใช้ได้จริงในสังคม (Feasibility) เนื่องจากบางประโยคต้องถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ แต่นำมาสื่อสารไม่ได้ขึ้นอยู่กับสถานการณ์และการใช้ภาษาในชีวิตจริง

๓. ความสามารถที่จะทราบว่าประโยคใดเหมาะสมกับสถานการณ์หรือสังคมนั้น (Appropriateness)

๔. ความสามารถที่จะทราบว่าประโยคใดในสังคมที่นิยมใช้และยอมรับ (Accepted Usage)

ขอมสกี (๑๙๖๐) อ้างถึงในวิโรจน์ อรุณมานะกุล (๒๕๕๙, น. ๑๓) ได้อธิบายเกี่ยวกับภาษาว่าเป็นสิ่งที่มนุษย์คิดขึ้นมาในการสื่อสาร โดยมนุษย์ได้ใช้ภาษาสื่อความหมาย ซึ่งมนุษย์จะจัดเรียงคำในโครงสร้างที่แน่นอน แบ่งออกเป็น ๒ ระดับ ดังนี้

๑. ความรู้และความเข้าใจในภาษา (Competence) หมายถึง ความสามารถที่เกิดขึ้นเองภายในของทุกคนอย่างอัตโนมัติ เป็นความรู้ที่ผู้พูดใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้ โดยมีองค์ประกอบ คือ ความสามารถที่สามารถสร้างและเข้าใจประโยคในภาษาได้โดยไม่มีขอบเขตความเป็นเจ้าของภาษาจะสามารถบอกว่าประโยคใดมีความหมายกำกวม ประโยคใดมีความหมายเหมือนกัน ประโยคใดใช้ถูกหรือผิดไวยากรณ์ นำไปสู่ความรู้และความสามารถเข้าใจโครงสร้างในประโยคอย่างถูกต้อง

๒. ความสามารถในการใช้ภาษา (Performance) หมายถึง การนำความรู้ ความเข้าใจทางภาษาใช้ในการแสดงออกเป็นการใช้ภาษาโดยแท้จริง ซึ่งอาศัยความรู้ที่มีอยู่

นอกจากนี้ได้มีการกล่าวถึงองค์ประกอบของการพูดเพื่อการสื่อสารที่มีองค์ประกอบสำคัญ ดังนี้

๑. เป้าหมายและผู้ชม (Goals and Audience) คือ สามารถเป็นผู้ฟังที่ดีโดยการพูดคุยและรับคำติชมจากผู้ชมได้ หรือสามารถสังเกตได้จากสิ่งวาดหรือจากเงื้อมมือ

๒. การระดมความคิด (Gathering ideas) คือ การระดมความคิดในกลุ่ม โดยทำตาม schema ที่อาศัยความรู้เดิม เช่น ประเภทของหัวข้อ หรือแผนวาทกรรม เพื่อเป็นการรวบรวมข้อมูลอย่างเป็นระบบ

๓. การจัดระเบียบความคิด (Organising ideas) คือ การใช้แผนการพูดแบบวาทศิลป์ ในการอภิปรายและประเมินโครงร่างจำลอง และทำการตรวจสอบ ๔. การทำบันทึกการพูด (Making speaking notes) คือ การจดบันทึก เพื่อเตรียม ถ่ายโอนข้อมูล

๕. การนำเสนอและการตรวจสอบ (Presenting and monitoring) คือ การพูดคุย หัวข้อของแต่ละคนเกี่ยวกับความสามารถพิเศษเพื่อเป็นขำนาญเรื่องการระดมความคิด การใช้

แผนพุดวาทศิลป์ และการจัดบันทึก และเตรียมความพร้อมเพื่อพุดคุยแลกเปลี่ยนกับเพื่อน กลุ่ม และในชั้นเรียน (เนชั่นและนิวตัน, ๒๐๐๙)

นอกจากนี้องค์ประกอบการพุดเพื่อการสื่อสารนั้นมืองค์ประกอบสำคัญทั้ง ๓ข้อ ดังนี้

๑. ผู้พุด (Speaker) คือ คนสื่อข้อความ พุดสื่อความหมาย ไปยังผู้ฟัง
๒. สาร (Message) คือ ข้อความที่ผู้พุดส่งไปยังผู้ฟัง
๓. ผู้ฟัง (Listener) คือ คนรับข้อความ หรือสารที่ผู้พุดได้สื่อความหมายมา

(เบิร์น, ๑๙๘๗, น.๘; อันเดอร์ฮิล, ๒๐๐๐, น.๒)

เซิร์ล (๑๙๗๘, น. ๘๙-๙๕) ได้กล่าวถึง การพุดเพื่อการสื่อสารนั้น มืองค์ประกอบ ดังนี้

๑. การกล่าวถ้อยคำ (Utterance act) คือ เมื่อผู้ พุดกล่าวคำประโยคขึ้นมา นั้น ผู้พุดต้องมีจุดมุ่งหมายเพื่อการติดต่อสื่อสาร

๒. การพุดคำพุดทำให้เกิดการบรรลุผล ตามสถานการณ์ (Propositionary act) คือ คนพุดใช้คำที่เหมาะสมกับเหตุการณ์ และบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์

๓. การแสดงเจตนาในการพุด (Locutionary act) คือ การแสดงออกถึง ความตั้งใจของผู้พุดในการกล่าวคำพุด เช่น การทักทาย การขอโทษ การขอร้อง การตักเตือน เป็นต้น

ไมเคิล คานเนล (๑๙๘๓, น. ๖-๑๔); เมอร์ริลล์ สเวน (๑๙๘๔, น. ๗-๑๘) กล่าวว่า องค์ประกอบการพุดเพื่อการสื่อสารนั้นมีลักษณะ ดังนี้

๑. การใช้ระเบียบวิธีของภาษาโดยการใช้ภาษาที่ถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์และตามหลัก ไวยากรณ์ (Linguistic or Grammatical Competence) รวมไปถึงความหมายของ เสียงคำศัพท์ และไวยากรณ์อีกด้วย

๒. การใช้ภาษาได้ตรงตามหลักภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Competence) โดยมีวัฒนธรรมสถานภาพและบทบาททางสังคมของบุคคล

๓. การใช้ ระเบียบวิธีในความสัมพันธ์ของประโยค (Discourse Competence) ซึ่งจะใช้ความเชื่อมโยงข้อความเพื่อสื่อความหมาย โดยมีความรู้ในด้านไวยากรณ์ช่วยทำให้การสื่อ ความหมายทางภาษาเหมาะสมและถูกต้องมากขึ้น (Utterances)

๔. การใช้กลวิธีเพื่อการสื่อสาร (Strategic Competence) เพื่อให้การสื่อสาร บรรลุวัตถุประสงค์เป็นการแสดงออกโดยมีการปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์

จากองค์ประกอบของการพูดเพื่อการสื่อสาร กล่าวโดยสรุป คือ การพูดยังเป็นทักษะขั้นเริ่มต้นของการเรียนภาษา และยังทำให้เกิดความเข้าใจกันได้เมื่อมีการสื่อสาร ซึ่งจะต้องประกอบด้วยผู้พูดสาร และผู้ฟัง โดยผู้พูดจะส่งสารไปยังผู้ฟัง เพื่อให้เกิดความเข้าใจ จากนั้นจะมีการเปลี่ยนสถานะเพื่อให้ข้อมูลย้อนกลับไปยังผู้พูดคนแรก ซึ่งเปลี่ยนสถานะเป็นผู้ฟัง เป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์สองทางโดยเรียกว่ากระบวนการสื่อสาร นอกจากนี้แล้ว ความสามารถในการตีความยังเป็นส่วนหนึ่งทำให้การสื่อความระหว่างทั้งสองฝ่ายนั้นเข้าใจได้อย่างตรงกันอีกด้วย

๑.๓ ขั้นตอนการสอนและการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร นักการศึกษาได้เสนอแนะขั้นตอนการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

สกอตต์ (๑๙๘๑)อ้างถึงในธีราภรณ์ กิจจาร์ักษ์ (๒๕๕๓, น.๑๐) ได้เสนอการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารตามขั้นตอนไว้ดังนี้

๑. ขั้นตอนการบอกวัตถุประสงค์ที่ผู้สอนบอกผู้เรียนให้ทราบถึงเรื่องที่จะเรียน

๒. ขั้นตอนการเสนอเนื้อหา เป็นการนำเสนอเนื้อหาที่อยู่ในบริบท โดยผู้สอนต้องให้ผู้เรียนสังเกตลักษณะภาษาโดยข้อความที่จะพูดต้องขึ้นอยู่กับบริบทนั้นด้วย เช่น ผู้พูดนั้นเป็นใคร ต้องการสื่อสารอะไรกับคู่สนทนาพยายามบอกอะไร เรื่องที่ต้องการพูด สถานที่พูด และเนื้อหาในการพูดมีอะไรบ้าง

๓. ขั้นตอนการฝึกและการถ่ายโอน ผู้สอนมีการสนับสนุนให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้อย่างอิสระ โดยอาจฝึกเป็นคู่ หรือการพูดพร้อมกัน ซึ่งการให้ผู้เรียนได้ยีนสำนวนของภาษาที่หลากหลายเป็นสำนวนของเจ้าของภาษาจริงจะทำให้เกิดทักษะต่อผู้เรียนมากขึ้นด้วย

นอกจากนี้ยังมีขั้นตอนการสอน ดังนี้

๑. ขั้นตอนนำเสนอ(The Presentation Stage) ครูให้ความรู้ให้เนื้อหาใหม่เพื่อให้ นักเรียนมีความเข้าใจ จดจำ และสามารถใช้ในการฝึกพูดได้โดยเนื้อหาที่เสนอนั้นจะเป็นบทสนทนาเป็นหลัก ซึ่งมีกิจกรรมที่ได้จากขั้นตอนนี้ ๒ แนวทาง ได้แก่

๑.๑ กิจกรรมโครงสร้างแน่นอน (Structured Activities) คือ การวางแผนกิจกรรมไว้ดีแล้ว โดยมีรูปภาพ ทำทางการสอน ซึ่งกิจกรรมนั้นใช้เวลาไม่มากและสามารถอธิบายเนื้อหาได้ทั้งหมด

๑.๒ กิจกรรมโครงสร้างไม่แน่นอน (Unstructured Activities) คือการไม่ได้วางแผนกิจกรรมไว้ตายตัว กิจกรรมแบบนี้จะช่วยพัฒนาความสามารถในการสื่อสารเหมาะกับนักเรียนในระดับที่สูงขึ้น เนื่องจากมีการใช้ภาษาที่เป็นความรู้ในการติดต่อสื่อสารมากขึ้น

๒. ขั้นตอนการฝึกปฏิบัติ(The Practice Stage) ที่ให้นักเรียนได้ฝึกพูด โดยมีครูผู้สอน

ทำหน้าที่เป็นผู้ควบคุม นักเรียนจะใช้เวลา การฝึกพูดที่คล่องแคล่วและถูกต้อง มีสื่อที่ใช้ในการฝึก ๒ ประเภท คือ แบบฝึก และเนื้อเรื่อง

๓. ขั้นตอนการผลิตภาษา (The Production Stage) เป็นขั้นที่นักเรียนจะได้ใช้ความรู้จากขั้นตอนที่กล่าวมาโดยนักเรียนจะได้ใช้ภาษาและความถูกต้องทางไวยากรณ์ ซึ่งกิจกรรมสามารถจัดเป็นกิจกรรมงานคู่หรืองานกลุ่มได้ (ยาวลักษณ์ ลอยลิบ, ๒๕๔๗, น.๓๖; อ้างอิงจาก สก๊อต, ๑๙๘๑; เบิร์น, ๑๙๙๐)

จากขั้นตอนที่กล่าวมาการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารของสก๊อตต์และเบิร์น กล่าวได้ว่า ครูจะมีบทบาททั้ง เป็นผู้ให้ความรู้ และครูเป็นผู้ควบคุม (Conductor) เน้นการเรียนที่เน้นตัวผู้เรียนพัฒนาทักษะของผู้เรียน โดยขั้นตอนแรกที่ได้บอกวัตถุประสงค์ของการเรียน ทำให้นักเรียนเข้าใจและนำไปสู่การเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ

๑.๔ กิจกรรมภาษาเพื่อการพัฒนาทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร

กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร (Language activities) นั้นมีหลากหลายรูปแบบ และมีวิธีขั้นตอนที่แตกต่างกัน โดยนักวิชาการหลายท่านได้เสนอแนะกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

ลิตเติลวูด (๑๙๘๓ อ้างถึงใน สมิตรา อังวัตนกุล (๒๕๓๗, น. ๑๒๓-๑๕๘) ได้แบ่งกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารออกเป็น ๒ ประเภท ดังนี้

๑. กิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสารตามวัตถุประสงค์ (Functional communication activities) ที่มุ่งเน้นการใช้ภาษาของตนเองเพื่อสื่อให้คนอื่นมีความเข้าใจได้ดีที่สุด ซึ่งกิจกรรมประเภทนี้สามารถจัดได้หลายรูปแบบ ดังนี้

๑.๑ การแลกเปลี่ยนข้อมูลที่จำกัด (Sharing information with restricted cooperation) ที่ผู้เรียนแต่ละบุคคล แต่ละกลุ่ม มีข้อมูลอยู่บางส่วน และต้องถามตอบ เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลจนถ้วนทั่ว

๑.๒ การแลกเปลี่ยนข้อมูลวงกว้าง (Sharing information with unrestricted cooperation) ให้ผู้เรียนจะมีอิสระที่จะใช้ภาษาในการแลกเปลี่ยนในวงกว้างกว่า กล่าวคือ ผู้เรียนอาจใช้การบรรยาย ให้ข้อเสนอแนะ หรืออธิบายเพิ่มเติมนอกเหนือจากการถามในวงจำกัด

๑.๓ การแลกเปลี่ยนหรือการหาข้อสรุปจากข้อมูล (Sharing and processing information) ซึ่งจะมีความคล้ายกับกิจกรรมการต่อภาพ ที่ให้ผู้เรียนแต่ละบุคคลจะได้ข้อมูลที่มีความแตกต่างกัน นำมาแลกเปลี่ยนก่อนจึงได้ภาพรวมข้อมูล และนำไปใช้ในการแก้ปัญหาที่นำมาซึ่งข้อสรุปตามที่กำหนด

๑.๔ การหาข้อสรุปจากข้อมูล (Processing information) ที่ผู้เรียนทุกคนได้รับข้อมูลเหมือนกันทั้งหมดและต้องร่วมกันอภิปรายสำหรับข้อมูลที่ได้เพื่อนำมาแก้ไขปัญหาหรือหาข้อยุติต่อไป

๒. กิจกรรมภาษาในการมีปฏิสัมพันธ์ในสังคม (Social interaction activities) ที่มุ่งเน้นการใช้ภาษาเป็นสื่อในการทำกิจกรรมตามวัตถุประสงค์ความสำเร็จของกิจกรรม โดยมีการวัดจากความสามารถประกอบด้วย ๑.สามารถสื่อสารได้ตามวัตถุประสงค์ และ ๒. เลือกใช้ภาษาที่ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ที่ได้รับ การทำกิจกรรมโดยใช้ห้องเรียนเป็นที่ฝึกเพื่อให้ได้มีการฝึกการใช้ภาษา โดยเฉพาะเรื่องใกล้ตัวและสถานการณ์ที่ผู้เรียนคุ้นเคย จากนั้นให้ได้มีการฝึกภาษาในสถานการณ์ที่แตกต่างออกไปนอกชั้นเรียน ดังกิจกรรมต่อไปนี้

๒.๑ การแสดงบทบาทสมมติ (Role play) เป็นการใช้บทบาทสมมติจาก

สถานการณ์ที่มีความใกล้เคียงกับความเป็นจริง โดยผู้เรียนจะได้สวมบทบาทและแสดงออกใน บทบาทที่ได้รับมอบหมาย

๒.๒ การนำสถานการณ์จำลอง (Simulation) การใช้สถานการณ์จำลองที่มีความเหมือนหรือใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุดโดยให้ผู้เรียนที่เข้าไปอยู่ในสถานการณ์นั้นได้มีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งต่างๆ ตัดสินใจแก้ไขปัญหาต่างๆในสถานการณ์นั้น

๒.๓ การแสดงละคร (Acting) เป็นกิจกรรมการสอนโดยใช้ละครเป็นสื่อช่วยให้ เกิดการเรียนรู้ ซึ่งละครเป็นเรื่องที่ได้มีการกำหนดเนื้อหาและบทไว้เรียบร้อยแล้วตั้งแต่ต้นจนจบ แล้วผู้เรียนจะสวมบทบาทในตัวละครที่กำหนดให้เป็นการฝึกฝนทักษะการสื่อสาร รวมถึงความ คล่องแคล่วในการพูดและความมั่นใจในตนเอง

๒.๔ การแสดงสด (Improvisation) ที่ต้องใช้ภาษาโดยตรงและเป็นการใช้ภาษา

โดยไม่ได้มีการคาดคิดหรือเตรียมตัว ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกับชีวิตจริง หลังจากแสดง แล้วผู้เรียนควรมีโอกาสในการอภิปรายและแสดงความคิดเห็นในการใช้ภาษาว่าจะปรับปรุงให้ดีขึ้นอย่างไร

ริชาร์ด (๑๙๙๔, น. ๗๖-๘๑) ได้กล่าวถึง การจัดกิจกรรมทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารมี ๒ ข้อ ดังนี้

๑. การสอนแบบอ้อม (An indirect approach) เป็นการสอนที่เปิดโอกาสให้ปฏิบัติ กิจกรรมการสนทนา การมีปฏิสัมพันธ์เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการพูด และครูจัดหาหรือเตรียม กิจกรรมเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์อย่างเป็นธรรมชาติโดยการฝึกเป็นกลุ่มหรือคู่ เพื่อ แลกเปลี่ยนข้อมูลหรือสนทนาเกี่ยวกับสถานการณ์ต่างๆ ซึ่งการสอนแบบนี้ผู้เรียนจะใช้ภาษาตามที่ ครูกำหนดมากกว่าตามความต้องการของผู้เรียนเอง

๒. การสอนแบบตรง (A direct approach) เป็นการสอนที่ครูได้วางแผนการสอนมี ขั้นตอน และกระบวนการต่างๆ การวางแผนการณและจุดประสงค์ในการเรียนไว้อย่างชัดเจน เพื่อให้ผู้เรียน ได้ฝึกภาษาเฉพาะสถานการณ์นั้น โดยกำหนดกลวิธีและกระบวนการที่ช่วยให้ผู้เรียน ได้อย่าง คล่องแคล่วและถูกต้อง

จากแนวคิดกิจกรรมภาษาเพื่อการพัฒนาทักษะการพูดนั้น กิจกรรมควรหลากหลาย เพื่อ เปิด ความรู้และให้โอกาสผู้เรียนได้ท ากิจกรรมได้เต็มที่ มีอิสระในการใช้ภาษา โดยกิจกรรมจะเป็น สิ่งหนึ่ง ในการพัฒนาทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนได้ และจะต้องมีกระบวนการ ล าดับ ขั้นตอนใน การฝึกกิจกรรม เพื่อผู้เรียนสามารถพูดได้และเป็นไปตามเป้าประสงค์

๑.๕ การวัดและการประเมินผลของการพูดภาษาอังกฤษ

การวัดและการประเมินผลของการพูดภาษาอังกฤษ เป็นการวัดความรู้และความสามารถของ ผู้เรียน ที่ดำเนินการได้ก่อนเรียน ระหว่างเรียน และหลังเรียน โดยได้มี นักวิชาการได้ให้ความรู้ วิธีประเมินไว้ ดังนี้

๑. การเล่าเรื่องจากการได้อ่าน (Re-telling stories) ให้ผู้เรียนอ่านเรื่องที่ให้ และเล่าให้ครูได้ ฟัง

๒. การใช้ภาพ (Using pictures) โดยภาพจะต้องมีผลต่อการใช้รูปแบบภาษา ซึ่งวิธีนี้มี ประโยชน์ต่อการทดสอบการพูดอย่างมาก และการประเมินโดยใช้ภาพนั้นจะมี วิธีการต่างๆ คือ

๒.๑ การบรรยายภาพ เป็นการให้ผู้เรียนบรรยายภาพ อธิบายเกี่ยวกับคนสิ่งของ และสถานที่ในภาพ และผู้ประเมินต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนเป็นคนพูด

๒.๒ การเปรียบเทียบภาพ ให้ผู้เรียนได้ภาพที่คล้ายกัน และหาจุดต่างในภาพ โดยแต่ ละฝ่ายจะไม่สามารถมองเห็นภาพของอีกฝ่ายได้ จะใช้การพูดถาม-ตอบ และการ ปฏิเสธคู่สนทนาตาม ภาพที่ได้รับ

๒.๓ การจัดลำดับภาพ ให้จัดลำดับภาพในการเล่าเรื่อง จะใช้การบรรยาย สิ่งที เกิดขึ้นรูปอดีต เป็นการแสดงให้เห็นถึงกระบวนการ

๒.๔ การบอกคำพูดของคนในภาพการให้ภาพที่ไม่มีคำพูดกับผู้เรียน เช่น ภาพ การ์ตูน ภาพเรื่องราว และให้ผู้เรียนเดาว่าภาพนั้นกำลังสื่อสารว่าอะไร

๒.๕ การบอกเส้นทางตามแผนที่ การทดสอบให้ผู้เรียนเป็นคนพูดบอก เส้นทาง โดย จะได้รับแผนที่ และให้ผู้เรียนอีกคนบอกเส้นทางในแผนที่

๓. การสัมภาษณ์ (Interview) เป็นการทดสอบที่ดีที่สุด ผู้เรียนจะอยู่ใน

สถานการณ์จริง โดยจะเริ่มต้นโดยการให้ผู้ถูกสัมภาษณ์ บอกรายละเอียดข้อมูลส่วนตัว เช่น ชื่อ อายุ ที่อยู่ งานอดิเรก เป็นต้น โดยในระหว่างการสัมภาษณ์นั้นสิ่งที่สำคัญจะต้องให้ผู้ถูกสัมภาษณ์ รู้สึกสบายใจในการสนทนา ด้วยวิธีการดำเนินการสัมภาษณ์ที่มีข้อปฏิบัติ คือ

๓.๑ การถามคำถาม การใช้คำถามที่นำไปสู่คำตอบที่น่าสนใจ โดยไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับมาตรฐานของภาษา ผู้สัมภาษณ์จะต้องสัมภาษณ์ด้วยความความเป็นมิตร โดยให้ผู้ถูกสัมภาษณ์มีส่วนร่วมในการสนทนาแต่ไม่มากเกินไป

๓.๒ การให้คะแนน ควรให้เมื่อผู้ถูกสัมภาษณ์ออกจากห้องสอบไปแล้ว ไม่ควรให้คะแนนต่อหน้าผู้ถูกสัมภาษณ์ เพื่อไม่ให้เสียกำลังใจ

๓.๓ การสัมภาษณ์เป็นคู่ เป็นการสัมภาษณ์เพื่อลดความเครียดของผู้เรียนได้เนื่องจากเป็นการเรียกสัมภาษณ์ครั้งละสองคน และอาจให้ผู้เรียนดูภาพที่มีลักษณะ คล้ายกันเพื่อหาความแตกต่าง หรือเป็นการเรียงลำดับภาพ หรือให้ผู้เรียนเตรียมคำถามมาถามกันเองได้โดยการสัมภาษณ์เช่นนี้ ผู้เรียนจะสามารถแสดงความสามารถทางได้ภาษาได้อย่างเต็มที่ และเป็นธรรมชาติ

๔. การสอบโดยใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษา เป็นการสอบปากเปล่า โดยการทดสอบ ผู้เรียนรายบุคคล ซึ่งจำเป็นต้องใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษา เป็นการทดสอบผู้เรียนเป็นจำนวนมากและมีวิธีการ คือ

๔.๑ บันทึกลำคำถามลงในแถบบันทึกเสียง อาจให้สถานการณ์สั้นๆและบันทึกลงในแถบบันทึกเสียง และให้ผู้เรียนตอบคำถามในแต่ละสถานการณ์

๔.๒ บันทึกลงในแถบบันทึกเสียง โดยกำหนดบทสนทนาสั้นๆ ให้ครูผู้ทำการจัดสอบอธิบายสถานการณ์กำหนดและก่อนเริ่มสนทนาผู้เรียนจะสามารถถามและตอบตามที่ได้ยิน

๔.๓ บันทึกเสียงลงในแถบบันทึก โดยบทสนทนาเกี่ยวกับสถานการณ์ในชีวิตจริง ผู้เรียนจะโต้ตอบและได้รับการชี้แนะ เป็นสิ่งที่ช่วยผู้เรียนให้รู้ว่าจะตอบได้อย่างไร

๔.๔ ผู้เรียนจะสนทนาโต้ตอบกับเสียงแถบบันทึกเสียง ที่มาจากข้อมูลที่ได้อ่าน โดยผู้เรียนจะได้อ่านบันทึกประจำวันที่คัดมาจากบันทึก มีบทบาทให้ โดยมีตารางการนัดหมายใน ๑ สัปดาห์

๕. การทดสอบทักษะการพูดโดยมีการรวบรวมทักษะอื่นไว้ด้วย เช่น ทักษะการพูด สามารถทดสอบร่วมกับทักษะการอ่าน ซึ่งผู้เรียนจะอ่านเนื้อหา แล้วอภิปรายในเรื่องที่อ่าน

๖. การทดสอบทักษะการพูดโดยการให้บทบาทสมมติ โดยมีการกำหนดสถานการณ์ที่ชัดเจน ซึ่งการทดสอบจะไม่มีเตรียมตัวล่วงหน้า จะได้รับสถานการณ์ในช่วงเวลา นั้นๆ ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้การวัดประเมินที่วัดทักษะผู้เรียนได้อย่างชัดเจน ให้ได้ฝึกใช้ภาษาที่ถูกต้องตาม สถานการณ์ต่างๆ ซึ่งนอกจากการวัดประเมินผลแล้ว จะมีวิธีการประเมินที่แบ่งเกณฑ์แล้วท าให้ ทราบว่าผู้เรียนอยู่ใน

ระดับใด (ฮีทตัน, ๑๙๙๐; เวียร์, ๑๙๙๓; อันเดอร์ฮิลล์, ๒๐๐๐ อ้างถึงใน อติกานต์ ทองมาก, ๒๕๕๒, น. ๒๖-๒๗)

๑.๖ เกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

แฮร์ริส (๑๙๙๐ อ้างถึงใน กมลวรรณ โดมศรีฟ้า (๒๕๕๑, น. ๑๕-๑๗) ได้กล่าวถึงเกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูด ซึ่งมีการแบ่งเกณฑ์การให้คะแนนโดยคานึงถึงส่วนประกอบของภาษาและทักษะ คือ การออกเสียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ ความคล่องแคล่วการใช้ภาษาและความเข้าใจ โดยมีเกณฑ์ ๕ ระดับ คือ

๑. การออกเสียง (Pronunciation)

ระดับ ๑ การออกเสียงมีปัญหามาก ท าให้ไม่เข้าใจสิ่งที่พูดได้

ระดับ ๒ การออกเสียงมีปัญหา ผู้เรียนต้องตั้งใจฟังอย่างมาก และมีการ ถามซ้ำ

ระดับ ๓ การออกเสียงมีปัญหาน้อย ผู้ฟังต้องตั้งใจฟัง หากออกเสียงผิดผู้ฟังก็ จะสับสน

ระดับ ๔ การออกเสียงของผู้พูดดี แต่อาจมีปัญหาบ้าง แต่ผู้ฟังเข้าใจสิ่งที่ ต้องการสื่อสารได้

๒. ไวยากรณ์ (Grammar)

ระดับ ๑ การใช้ไวยากรณ์และเรียงลำดับที่ผิด สื่อสารได้ไม่เข้าใจ

ระดับ ๒ การใช้ไวยากรณ์และการเรียงล าดับผิด แม้จะใช้ไวยากรณ์ง่าย ทำให้ สื่อสารและทำ ความเข้าใจยาก

ระดับ ๓ การใช้ไวยากรณ์ผิดบ่อยครั้ง ทำให้ความหมายของประโยคนั้นๆผิด และเข้าใจผิดไป

ระดับ ๔ การใช้ไวยากรณ์ที่ผิดบ้าง แต่สื่อความหมายได้ถูกต้อง

ระดับ ๕ การใช้ไวยากรณ์และการเรียงลำดับที่มีความผิดพลาดน้อยมาก สามารถแก้ไขใหม่ อย่างถูกต้อง

๓. คำศัพท์ (Vocabulary)

ระดับ ๑ การไม่มีความรู้ด้านคำศัพท์ ทำให้ไม่สามารถสื่อสารได้

ระดับ ๒ การใช้คำศัพท์ผิด อาจมีความรู้ทางคำศัพท์ที่น้อยและจำกัด จึงทำความเข้าใจใน ประโยคได้ยาก

ระดับ ๓ การใช้คำศัพท์ผิด อาจมาจากการคิดคำศัพท์ที่มีปัญหาของผู้พูดและ สื่อสารในบทสนทนาอื่นๆ

ระดับ ๔ การใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง บางครั้งใช้คำไม่เหมาะสมกับสถานการณ์

ระดับ ๕ การใช้คำศัพท์ วลี สำนวนอย่างคล่องแคล่ว ผู้พูดใช้ภาษาได้ เทียบเท่าเจ้าของภาษา

๔. การใช้ภาษาที่คล่องแคล่ว (Fluency)

ระดับ ๑ การสนทนาที่ไม่เข้าใจ เนื่องจากผู้พูดมีการหยุดเว้นช่วงสนทนาเป็น เวลานาน

ระดับ ๒ การมีความรู้ที่จำกัดในการใช้ภาษา เนื่องจากผู้พูดหยุดเว้นช่วง สนทนาบ่อยครั้ง

ระดับ ๓ การพูดได้อย่างคล่องแคล่วไม่มากนัก เนื่องจากมีปัญหาในการใช้ ภาษา

ระดับ ๔ การพูดได้อย่างคล่องแคล่ว อาจมีผิดพลาดเป็นบางครั้ง

ระดับ ๕ การพูดได้อย่างคล่องแคล่วเทียบเท่าเจ้าของภาษา

๕. ความเข้าใจ (Comprehension)

ระดับ ๑ การที่ผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อสารได้

ระดับ ๒ การพูดที่ติดขัดใช้เวลาหาคำพูด อาจพูดซ้ำๆ

ระดับ ๓ การพูดให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อสาร แต่อาจสื่อสารได้ ค่อนข้างช้า

ระดับ ๔ การพูดที่ทำให้ผู้ฟังเข้าใจได้ครบถ้วน อาจมีการพูดซ้ำบางครั้ง

ระดับ ๕ การพูดที่ทำให้ผู้ฟังเข้าใจได้ทั้งหมด

จากที่ได้ศึกษาสามารถสรุปได้ว่า การแบ่งเกณฑ์การประเมินผู้ประเมินได้แยกออกเป็น หลายระดับที่แตกต่างกัน แต่สิ่งที่สำคัญคือ การใช้คำ ศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ ความคล่องแคล่ว การใช้ ภาษา สามารถทำให้ผู้อื่นเข้าใจการสื่อสารได้ เพื่อให้สามารถนำไปพัฒนาความสามารถใน การพูดภาษาอังกฤษ โดยมีการใช้แบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษอีกด้วย

๒. เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-based Learning)

๒.๑ การสอนที่ใช้ทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ

กระบวนการเรียนการสอนที่ใช้ทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) ได้มีผู้ศึกษาดังนี้

ทิสนา แคมมณี(๒๕๖๑, น. ๙๘) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นการเรียนรู้เป็นกลุ่มย่อย ซึ่งประกอบด้วยสมาชิกกลุ่มที่มีความสามารถแตกต่างกัน ๓-๖ คน ช่วยกันเรียนเพื่อนำไปสู่เป้าหมายของกลุ่ม

อาภรณ์ ใจเที่ยง (๒๕๕๐, น. ๑๒๑) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ หากผู้เรียนมีความรู้ความสามารถที่ต่างกัน สามารถจัดกิจกรรมที่พวกเขาได้ร่วมมือกันท างานกลุ่มด้วยความตั้งใจ มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ตนในกลุ่ม ที่สามารถดำเนินไปสู่เป้าหมายได้

สลาวิน (๑๙๘๗, น. ๗-๑๓) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนที่ผู้เรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก โดยมีสมาชิก ๔ คน ต่อกลุ่ม ซึ่งสมาชิกในกลุ่มมีความสามารถต่างกัน โดยมีความ รับผิดชอบในสิ่งที่ได้รับ และสามารถช่วยเพื่อนในกลุ่มหรือสมาชิกให้มีการเรียนรู้ ช่วยเหลือซึ่งกัน และกัน และมีเป้าหมายเดียวกันของกลุ่ม

จากที่กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การสอนโดยใช้กระบวนการกลุ่มเป็นการรวมกันของบุคคลตั้งแต่ ๒ คนขึ้นไป โดยแบ่งเป็นกลุ่มย่อยประมาณ ๔-๕ คน ต่อกลุ่ม โดยผู้เรียนจะช่วยกันค้นคว้า หาคำตอบ มีการปฏิสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด เนื่องจากสมาชิกแต่ละคนมีบทบาทและหน้าที่ของตนเอง จึงทำให้เป็นการฝึกการช่วยเหลือ เกื้อกูลกัน ส่งเสริมการเป็นผู้นำและผู้ตาม ในกลุ่มตามวิถีประชาธิปไตยเพื่อเป้าหมายของกลุ่ม ทำให้นักเรียนเกิดทักษะทางสังคมและการ ทำงานกับผู้อื่นที่มีการเกื้อกูล พึ่งพา ช่วยเหลือกัน

๒.๒ การเรียนการสอนที่ใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน

การเรียนการสอนที่ใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-Based Learning) เป็นรูปแบบการสอนหนึ่ง ที่ได้คิดค้นและพัฒนาของนักการศึกษาชาวอเมริกา คือ แลรี เค ไมเคิลเซน (Larry K. Michaelsen) ซึ่งเป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการร่วมมือ มีการเรียนรู้ที่สร้างสรรค์ ผ่านการทำงานร่วมกันเป็นทีมขนาดเล็กตามความแตกต่างระหว่างผู้เรียน โดยมีเป้าหมายที่ชัดเจนภายใน ทีมต่างคนมีหน้าที่รับผิดชอบและมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน ซึ่งพัฒนาการระหว่างบุคคลและของทีมถือ เป็นการพัฒนาผู้เรียนตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ ที่ว่า ในการศึกษาชั้นต้อง พัฒนาทุกด้านของคนให้เป็นคนดีคนเก่งและมีความสุข นอกจากนี้การจัดการศึกษาต้องเน้นให้ ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองและพัฒนาตนเองได้ จากกระบวนการเรียนรู้ที่หลากหลาย เนื้อหาและกิจกรรมที่สอดคล้องกับความสนใจซึ่งการเรียนโดยใช้ทีมเป็นฐาน จะให้ความสำคัญ และมีเป้าหมาย ดังนี้

๑. ผู้เรียนต้องได้เรียนรู้ตามหลักของรายวิชานั้น
๒. พัฒนาซึ่งความสามารถการคิด และการแก้ไขปัญหา
๓. พัฒนาให้ผู้เรียนเกิดความพร้อมในการเรียนรู้ตลอดชีวิต
๔. เน้นการทำงานเป็นทีม และความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล
๕. ส่งเสริมความสุขในการเรียนของผู้เรียน

การเปลี่ยนแปลงจากวิธีเก่าไปสู่วิธีการเรียนแบบทีมนั้น มีหลักสำคัญ ๔ ข้อ ดังนี้

๑. มีการจัดทีมอย่างเหมาะสม แบ่งทีมย่อยตามความสามารถ (Group Formation) การจัดทีมควรเป็นทีมที่ถาวร ในช่วงแรกของการสอน โดย

๑.๑ การกำหนดคุณลักษณะครูและผู้เรียนที่มีผลกับการเรียนรู้ เช่น ทักษะด้าน ผู้นำ การสืบค้น การคิดวิเคราะห์ การนำเสนอ

๑.๒ การจัดกลุ่มเพื่อลดปัญหาความขัดแย้ง การเลือกปฏิบัติโดยมีครูช่วยดูแล ผู้เรียนต้องเรียนรู้การทำงานต่างความคิด หรือ มุมมอง ต่างวัฒนธรรม ครูจะใช้กระบวนการข้อมูลกลุ่ม เพื่อผสมผสานนักเรียนในวิถีที่ให้กลุ่มสร้างตนเองขึ้นมาเป็นทีม

๑.๓ กระจายคุณสมบัติของสมาชิกในทีมเพื่อกลุ่มทำหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากประสบการณ์ของนักเรียนอาจไม่เพียงพอ ครูจึงต้องเข้ามาตัดสินใจว่าจะ จัดตั้งกลุ่มอย่างไร

๑.๔ ควรเป็นกลุ่มถาวร เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ การแก้ปัญหา เกิดการพัฒนาตามลำดับ หรืออาจใช้เวลาตลอดภาคเรียน

๒. ผู้เรียนต้องเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน รับผิดชอบงานรายบุคคลและงานกลุ่ม (Accountable) ครูมอบหมายงานที่ต้องศึกษาด้วยตนเองล่วงหน้า ก่อนเข้าทีมเพื่อเกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้

๓. การมอบหมายงาน แบบฝึกหัดกลุ่มต้องส่งเสริมการเรียนการสอนและการพัฒนาทีม (Assignment Quality) โดยการให้งานที่มีความยากพอสมควร โดย

๓.๑ มอบหมายงานที่เน้นการเรียนรู้ในทีม

๓.๒ มอบหมายงานที่มีความยาก ซับซ้อน เพื่อส่งเสริมให้เกิดกระบวนการคิด และตัดสินใจภายในกลุ่ม โดยงานที่มอบหมายควรประกอบด้วยหลักการ ๔ Ss คือ

๓.๒.๑ เป็นปัญหาที่สำคัญของหน่วยการเรียนรู้ (Significant Problem)

๓.๒.๒ เป็นปัญหาเดียวกันในทุกๆทีม (Same problem)

๓.๒.๓ เป็นปัญหาที่มีแนวทางแก้ปัญหาและทางเลือกที่เฉพาะ (Specific Choice)

๓.๒.๔ มีการรายงานพร้อมกันในช่วงเวลาเดียวกัน (Simultaneous Reporting)

๓.๓ นำเสนอผลการเรียนรู้โดยปากเปล่าหรือรายงาน ที่ใช้เวลาไม่มาก

๓.๔ จัดให้มีการอภิปรายระหว่างทีม

๔. ผู้เรียนจะได้รับการโต้กลับ (feedback) อย่างทันเวลา และสม่ำเสมอ โดยต้อง ครอบคลุมประเด็นสำคัญ โดย

๔.๑ ผลจากการเรียนรู้ที่เกิดจากทีม

๔.๒ ข้อเสนอแนะ หรือ feedback ต้องเกิดขึ้นทันทีหลังกระบวนการกลุ่มทุก ครั้ง และสม่ำเสมอ ตลอดกระบวนการเรียนรู้ ที่มีการติดตามพัฒนาการกลุ่ม โดยการประเมินผล การเรียนรู้ควรครอบคลุมสาระการเรียนรู้ต่างๆด้วย ตามเป้าหมาย จุดประสงค์รายวิชา ทักษะต่างๆ เช่น การทำงานเป็นทีม การคิดวิเคราะห์ ฯ

๒.๓ รูปแบบการเรียนการสอนที่ใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน

๑. ขั้นเตรียมความพร้อม (Preparation) การมอบหมายงานศึกษาด้วยตนเอง ล่วงหน้าเป็นการศึกษานอกห้องเรียน (Individual Study)

๒. ขั้นทดสอบความรู้(Readiness Assurance Process) กระบวนการในการ ทดสอบความรู้ที่ศึกษาก่อนเข้าชั้นเรียน

๒.๑ การทำแบบทดสอบก่อนเรียนรายบุคคล (Individual Test) เพื่อทดสอบและทำให้เกิดความตื่นตัวต่อความพร้อมของผู้เรียนก่อนเข้ากลุ่ม ในช่วงแรกของการสอน คือ แบบวัดความพร้อมรายบุคคล (Readiness Assurance Test หรือ RAT)

๒.๒ การทำแบบทดสอบเดิมเป็นทีม (Team Test) โดยนำแบบทดสอบเข้าไปหาหรือในกลุ่ม เพื่ออภิปรายและได้คำตอบที่ดีจากทีม ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยน เกิดการเรียนรู้แบบ ทีมเป็นฐาน

๒.๓ การทำให้เห็นคุณภาพการเรียนรู้ผ่านการเรียนรู้แบบทีม (Appeals process) มีการปรึกษาในทีม หาไม่สามารถตัดสินใจได้ ค าดอบยังไม่ชัดเจน สามารถเขียนที่มาและให้ครู ช่วย

๒.๔ การให้ข้อเสนอแนะของครู (Corrective Instruction) ได้ความคิดกลับมาจากครู(feedback) มีข้อมูลเพิ่มเติมในประเด็นที่ยังขัดแย้งกันในกลุ่ม และเสริมกระบวนการเรียนรู้ที่เหมาะสม โดยวิธีการที่เหมาะสม

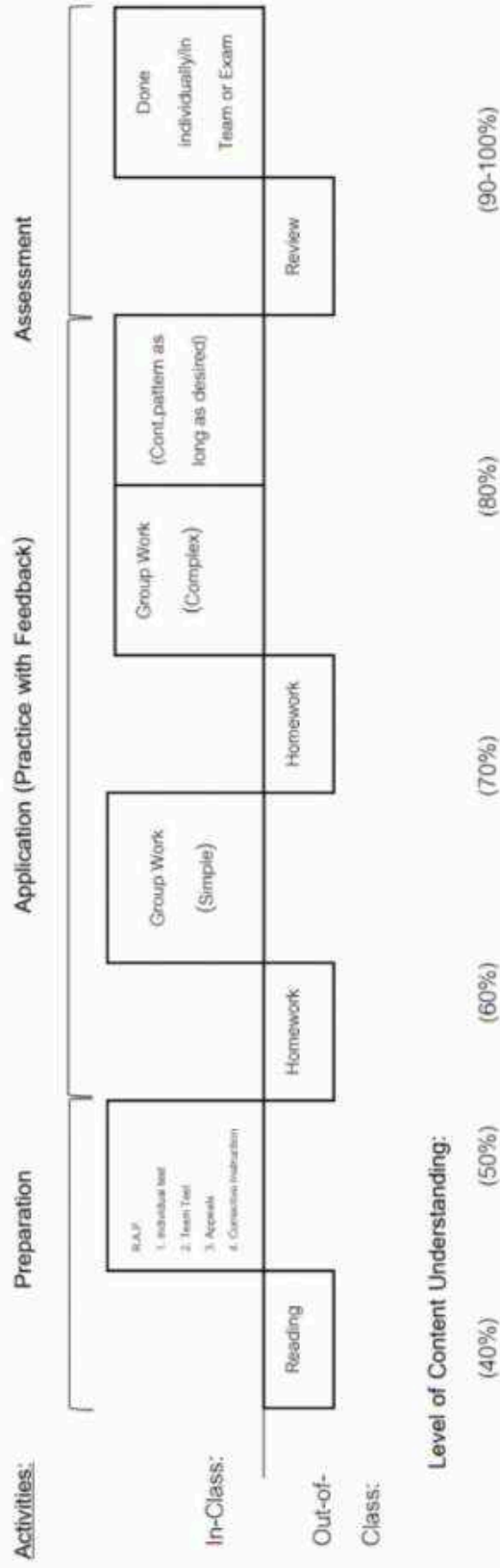
๓. ชั้นประยุกต์ใช้ (Application) ในขั้นนี้นักเรียนจะได้คำตอบ การแก้ไขปัญหาที่แตกต่างกัน ครูจะมีการเปรียบเทียบคำตอบที่ได้จากแต่ละทีม พร้อมมีfeedback เพื่อแต่ละทีมสามารถพัฒนาคำตอบและนักเรียนมีการดูแลอย่างใกล้ชิด

๔.ชั้นประเมินผล (Assessment) ภายหลังจากหาคำตอบและแก้ไขปัญหาแล้ว พร้อมทั้งจะเรียนรู้ในบทเรียนต่อไปแต่มีการใช้วิธีการเดิม โดยมีการประยุกต์ความรู้เดิม เทคนิค สื่อ วิธีการ ต่างๆ เพื่อมาใช้กับบทเรียนใหม่

The Sequence of Learning Activities in Team-Based Learning

- Covering a 2-3 Week Block of Time
- Covering One Major Topic Within the Course

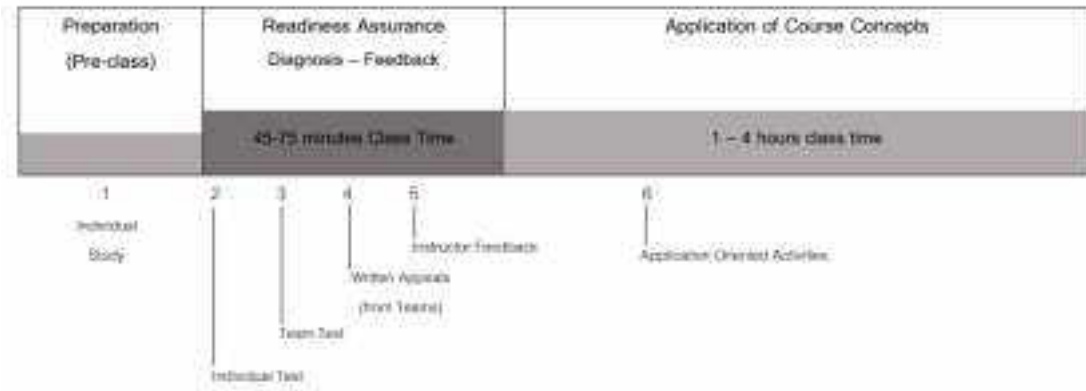
Three Phases of Team-Based Learning:

ภาพประกอบ 1 รูปแบบการเรียนการสอนตามหลักการเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน

ที่มา : แกรี เค ไมเคิลเซน และคณะอื่นๆ. (2004, น. 11)

แลร์ เค ไมเคิลเซน และคนอื่นๆ (๒๐๐๔, น. ๒๕๗) อธิบายลำดับของกิจกรรมในชั้นเรียนของการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้มีการนำความรู้ของนักเรียนที่ได้รับใหม่มาใช้ในการเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน ดังนี้

ภาพประกอบ ๒ ล าดับกิจกรรมการเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน

ที่มา : แลร์ เค ไมเคิลเซน และคนอื่นๆ (๒๐๐๔, p.๒๕๗)

ดังนั้นการเรียนรู้แบบทีมเป็นฐานจะมีการแบ่งทีมย่อยตามทักษะและความสามารถและเป็นทีมถาวร โดยผู้เรียนจะได้รับมอบหมายงานล่วงหน้า เพื่อศึกษาแบบเดี่ยวก่อนเข้ากลุ่มเพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับทีม โดยจะเป็นปัญหาเดียวกันทุกกลุ่ม จากนั้นเป็นขั้นตอนการ นำเสนอ และผู้เรียนจะได้รับการ Feedback อย่างทันเวลา ทำให้สามารถพัฒนาความสามารถด้านการคิด การแก้ปัญหาในการทำงานแต่ละครั้งส่งเสริมการทำงานร่วมกันเป็นทีม โดยมีครูเป็นผู้อำนวยความสะดวก และมีการให้ข้อเสนอแนะเพื่อนำทีมไปสู่เป้าหมาย

๒.๔ กิจกรรมที่ส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนที่ใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน การเรียนการสอนการเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน สามารถนำเอากิจกรรมต่างๆมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

๒.๔.๑ บทบาทสมมติ (Role Playing) ที่มีลักษณะเป็นสถานการณ์สมมติโดยกำหนดบทบาทของสถานการณ์โดยมีผู้เรียนสวมบทบาทและมีการแสดงออกที่เป็นธรรมชาติโดยมีบุคลิกภาพของแต่ละคน ประสบการณ์ที่มีและแสดงออกตามความรู้สึก ความคิดของตนเอง วิธีการนี้ช่วยให้เกิดความเข้าใจในความรู้สึก และพฤติกรรมของผู้อื่น การเผชิญสถานการณ์ที่ช่วย พัฒนาทักษะในการตัดสินใจ และแก้ปัญหา เกิดการเรียนรู้ที่ลึกซึ้ง

๒.๔.๒ เกม (Game) เป็นการสอนที่ให้ผู้เรียนเล่นเกมตามกติกาที่กำหนด โดยนำเนื้อหาและข้อมูล วิธีการ และผลการเล่นเกม มาอภิปรายและสรุปผลการเรียนรู้ โดยครูจะสร้างสถานการณ์ หรือเกม จากนั้นให้ผู้เรียนเล่นเกมนั้นในกติกาที่กำหนด โดยมีผลการตัดสินใจออกมา ในรูปแบบของการแพ้และชนะ ทำให้ผู้เรียนแก้ปัญหาและสามารถเอาชนะอุปสรรคได้

๒.๔.๓ สถานการณ์จำลอง (Simulation) เป็นการใช้สถานการณ์จำลอง ที่ให้ผู้เรียนเข้าไปเล่นในสถานการณ์ที่ประกอบด้วย ข้อมูล บทบาท และกติกา ซึ่งสะท้อนถึง ความเป็นจริง มีการใช้ข้อมูลที่มีสภาพคล้ายความเป็นจริงนำมาซึ่งการตัดสินใจแก้ไขปัญหาที่พบเจอได้มีโอกาสแสดงพฤติกรรมต่างๆ ที่ไม่สามารถทำได้ในความเป็นจริง

๒.๔.๔ การแสดงละคร (Dramatization) เป็นการที่ให้ผู้เรียนได้ทดลองแสดงละคร โดยเป็นเนื้อหา และเรื่องราวที่ผู้เรียนได้เรียนรู้จากเนื้อหาหรือบทละคร ตั้งแต่ต้นจนจบเรื่องทำให้ เรื่องราวมีชีวิตขึ้นมา โดยผู้เรียนจะได้เรียนรู้สาระ การแสดงร่วมกัน ฝึกให้เกิดความรับผิดชอบ และ ฝึก ในการท างานร่วมกัน ท าให้ผู้ที่ได้แสดงและผู้ชมเข้าใจและจดจ าเรื่องที่แสดงนั้นได้นาน

๒.๔.๕ การอภิปรายเป็นกลุ่มย่อย (Small Group Discussion) เป็นการเรียนเรียนรู้ ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยมีผู้สอนช่วยเหลือ มีการจัดกลุ่มเล็กๆและให้สมาชิกในกลุ่มมีการ พูดคุย แลกเปลี่ยนประสบการณ์ข้อมูล ความคิดเห็น ในประเด็นที่กำหนด เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ มีส่วนร่วม ในการแสดงออก

๒.๔.๖ การปฏิบัติการแลกเปลี่ยนข้อมูล (Information gap) เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียน สามารถทำเป็นคู่หรือกลุ่ม โดยการแลกเปลี่ยนข้อมูล เป็นวิธีการเรียนภาษาที่ผู้เรียนจะขาดข้อมูลที่ จำเป็นในการแก้ไขปัญหาหรือปฏิบัติการงานให้เสร็จสิ้นซึ่งผู้เรียนต้องมีปฏิสัมพันธ์จากการที่ได้ สื่อสารกับเพื่อนสมาชิกในชั้นเรียน หรือเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ขาดหายไป

๒.๔.๗ การต่อเรื่องให้จบ (Story Completion) เป็นกิจกรรมการเล่าเรื่องราวที่ยังไม่ จบ โดยให้ครูเป็นคนเริ่มต้นเล่าเรื่องราว แต่เพียงแค่ ๒-๓ ประโยคหลังจากนั้นหยุดบรรยาย จากนั้น ให้นักเรียนเริ่มช่วยกันบรรยายประโยคถัดไปที่มีความเกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่องว่าจะดำเนินไปอย่างไรและจบ อย่างไร นอกจากนี้ให้นักเรียนช่วยหาเหตุผลว่าทำไมตัวละครนั้นต้องเป็นเช่นนั้น โดยผู้เรียน สามารถ เพิ่มและบรรยายบทบาทของตัวละคร เหตุการณ์ได้อีกด้วย

๒.๔.๘ การเติมการ์ตูนให้สมบูรณ์ (Cartoon Completion) เป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียน เติมประโยคหรือคำพูดของตัวการ์ตูนว่าเขาหรือเธอจะพูดว่าอะไร และวิจารณ์ถึงบุคลิก ลักษณะ และนิสัยของตัวการ์ตูนนั้นด้วย

๒.๔.๙ การบรรยายภาพ (Picture Narrating) เป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียนเล่าเรื่องราว ที่เกิดขึ้นในภาพอย่างต่อเนื่องโดยให้ความสำคัญกับเกณฑ์ที่ครูให้ไว้ซึ่งสามารถรวมคำศัพท์หรือ โครงสร้างที่ต้องการขณะบรรยาย

๒.๔.๑๐ การอธิบายรูปภาพ (Picture Describing) เป็นกิจกรรมที่นักเรียนทำในกลุ่ม ซึ่งจะได้รับภาพที่แตกต่างกัน นักเรียนสนทนาภาพในกลุ่ม จากนั้นให้ตัวแทนแต่ละกลุ่มอธิบาย รูปภาพ นั้นในชั้นเรียนโดยกิจกรรมนี้จะส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการของนักเรียน

ตลอดจนทักษะการพูดในที่สาธารณะ

๒.๔.๑๑ การค้นหาความแตกต่าง (Find the differences) เป็นกิจกรรมที่นักเรียน สามารถ ทำงานเป็นคู่หรือกลุ่ม โดยจะได้รับรูป ๒รูปที่มีความแตกต่างกัน เช่น ภาพเด็กผู้ชายกำลัง เล่นฟุตบอล และอีกรูปภาพที่เด็กผู้หญิงกำลังเล่นเทนนิสนักเรียนสามารถแลกเปลี่ยนความเห็นว่ารูปร่างนั้น เหมือนหรือแตกต่างอย่างไร

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า การเรียนการสอนที่ใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน สามารถ นำเอากิจกรรมที่หลากหลายมาใช้ในการเรียนการสอน โดยแต่ละวิธีทำให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้แบบ ทีมเป็นฐาน มีความกล้าแสดงออก สนุกสนาน มีส่วนร่วมในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และทำให้เกิดทักษะ ทางสังคม สามารถบรรยาย อธิบายเมื่อเห็นสิ่งต่างๆได้ง่ายขึ้น

๒.๕ การสอนที่ใช้กระบวนการกลุ่ม

การสอนที่ใช้กระบวนการกลุ่ม เป็นวิธีการที่เกิดขึ้นมาก่อนการจัดการเรียนการสอนที่ใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-based Learning) โดยการสอนจะแตกต่างและหลากหลาย โดยอาจจัดสอนกลุ่มใหญ่ สอนทั้งชั้นเรียน หรือสอนเป็นรายบุคคล โดยได้มีนักวิชาการกล่าวไว้ ดังนี้

ทีศนา แคมมณี (๒๕๖๐, น. ๑๔๓-๑๔๔) กล่าวว่า การทำงานร่วมกันในกระบวนการกลุ่ม ของคน ๒ คนขึ้นไป โดยมีเป้าหมายในการทำงานร่วมกัน และมีวางแผนงานดำเนินงานด้วยกัน ซึ่ง ต่างคนต่างมีหน้าที่ของตนและปฏิบัติหน้าที่อย่างเหมาะสม และมีกระบวนการทำงานเพื่อนำไปสู่ เป้าหมายการให้โอกาสผู้เรียนได้เรียนรู้ทักษะของกระบวนการทำงานกลุ่มที่ดีทำให้เกิดทักษะทางสังคมสามารถขยายขอบเขตของการเรียนรู้ให้กว้างขวางขึ้น

นันทวรรณ แก้วโชติ (๒๕๖๐, น.๔๐) กล่าวว่า การสอนแบบกระบวนการกลุ่ม ทำให้ผู้เรียน ได้ฝึกหน้าที่การทำงานเป็นกลุ่ม เป็นผู้นำและผู้ตามที่ดีในกลุ่ม การช่วยเหลืออย่างเป็นระบบความสามัคคี โดยผู้เรียนสามารถศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเพื่อให้งานลุล่วงในเวลาที่กำหนด โดยมีขนาดของกลุ่มย่อยที่มีสมาชิกประมาณ ๔-๕ คน

นอกจากนี้ รูปแบบของการเรียนรู้ ประกอบด้วย Student Team Learning, Learning Together, Group Investigate, The Structural Approach, Complex Instruction และ The Collaborative Approach เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่มีการพึ่งพา เกื้อกูลกัน ในกลุ่มมีการปรึกษา และมีความใกล้ชิด สมาชิกต้องมีบทบาทหน้าที่ในการรับผิดชอบ รวมทั้งมีการวิเคราะห์ กระบวนการทำงานของกลุ่มเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและคุณภาพในการทำงานร่วมกัน(เดวิดสันและ เมเจอร์, ๒๐๑๔, น. ๑๒-๓๐)

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่าการจัดการเรียนการสอนที่ใช้ทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นการร่วมกันทำงานเป็นกลุ่มที่มีเป้าหมายเดียวกันเพื่อประโยชน์ร่วมกัน ซึ่งแต่ละคนจะ ทำหน้าที่ต่างกันไปตามหน้าที่ความรับผิดชอบที่ได้รับมอบหมายและความสามารถของตนเองเมื่อมารวมกลุ่มต้องช่วยเหลือให้สมาชิกคนอื่นได้เรียนรู้เช่นกัน ทำให้เกิดทักษะการเรียนรู้ร่วมกันการเข้าสังคม การแลกเปลี่ยนความคิดระหว่างกัน

๓. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน

๓.๑ งานวิจัยในประเทศ

จากการศึกษางานวิจัยการพัฒนาทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารนั้นได้มีผู้ศึกษา ดังนี้ บุศรา โขมพัตร (๒๕๖๓, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้แบบใช้ทีมเป็นฐานต่อความสามารถในการอ่าน และเจตคติต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ โดยผลวิจัยพบว่า นักเรียนมีความสามารถในการอ่านมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนที่ระดับ .๐๕ จากคะแนน เต็ม ๓๐ คะแนน โดยก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ย ๑๒.๗๐ ซึ่งภายหลังจากที่ใช้การเรียนรู้แบบทีม ใน ระยะเวลา ๑๐ สัปดาห์ พบว่าคะแนนเฉลี่ย ๑๗.๑๘ แสดงว่านักเรียนสามารถท าแบบทดสอบหลัง เรียนจากการเรียนรู้แบบทีมได้สูงขึ้น และเจตคติต่อการอ่านมีค่าเฉลี่ย ๔.๖๓ แสดงว่านักเรียนมีเจตคติที่ดีนักเรียนมีความสนุกเมื่อได้อ่านภาษาอังกฤษในรูปแบบทีม

วรางคณา เค้าอัน (๒๕๖๐, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่๔โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานในการเรียนรู้โดยการคัดเลือกแบบ เฉพาะเจาะจงและมีการใช้เครื่องมือที่ประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้แบบ ทดสอบ แบบสอบถาม ความพึงพอใจ โดยผลจากการวิจัยพบว่า คะแนนทดสอบนักเรียนหลังเรียนสูงกว่า ก่อนเรียนที่ระดับ .๐๕ และรายด้านพบว่า นักเรียนมีความเข้าใจง่าย มีความคล่องแคล่ว มีคุณภาพ ด้านการสื่อสาร และ ปริมาณการสื่อสาร และภาพรวมของความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

อิงอร แสนทวิสุข (๒๕๖๐, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ ๒/๑ สาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว โดยการ ใช้บทบาทสมมติ ซึ่งใช้บทบาทสมมติเป็นเหตุการณ์ที่มีความใกล้เคียงกับชีวิตจริงของผู้เรียนและเป็น การปรับเปลี่ยนทัศนคติที่ดีในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยการศึกษาจะใช้รูปแบบการสอน ตามปกติ ในชั้นเรียน และใช้เครื่องมือคือแบบฟอร์มการประเมินความสามารถด้านการสื่อสาร ภาษาอังกฤษ ซึ่ง แต่ละสัปดาห์จะมีความแตกต่างกันไป ครูและผู้เรียนจะร่วมกันให้สถานการณ์ที่ ใกล้เคียงกับความเป็นจริงและนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ และผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีคะแนน อยู่ในเกณฑ์เฉลี่ยร้อยละ ๘๒.๕๐-๘๕.๐๐ จำนวน ๓ คน ซึ่งอยู่ในระดับการพัฒนาที่ดี คะแนนเฉลี่ย ร้อยละ ๕๐.๐๐-๗๕.๐๐ จำนวน ๑๐ คน อยู่ในระดับพอใช้ และคะแนนเฉลี่ยร้อยละ ๓๗.๕๐-๔๕.๐๐ จำนวน ๙ คน อยู่ใน ระดับที่ต้องปรับปรุง

วรพล มหาแก้ว (๒๕๕๒, บทคัดย่อ) ศึกษาผลของการเรียนการสอนไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้แนวคิดการเรียนแบบทีมที่มีต่อความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่สี่ โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ หอวัง นนทบุรี โดยใช้การ เรียนการสอนแบบทีม วิเคราะห์ข้อมูล ผลวิจัยพบว่าไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่สื่อสารด้วยแนวคิดการเรียนรูแบบทีมได้คะแนน การสื่อสารภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าระดับ ๐.๐๕ และมีค่า อิทธิพลเฉลี่ย ๐.๘๖ หมายถึงมีค่าอิทธิพลมากนอกจากนี้นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการเรียนการสอนนี้ได้คะแนนการสื่อสารภาษาอังกฤษ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ๐.๐๕และมีค่าอิทธิพลเฉลี่ย ๐.๗๒,๐.๔๓ และ ๐.๗๕ ตามลำดับ ซึ่งหมายความว่ามีความอิทธิพล ปานกลาง ในงานวิจัยนี้พบว่า กระบวนการสอนแบบทีมช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษได้อย่างดี

อภินันท์ ศรีปานเงิน (๒๕๕๑, บทคัดย่อ) ศึกษาผลของโปรแกรมการสอนอ่าน ภาษาอังกฤษ โดยใช้แนวคิดแบบทีมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายนักเรียนจะมีความสามารถด้านภาษาอังกฤษแตกต่างกันโดยได้สร้างรูปแบบการสอนอ่านภาษาอังกฤษที่มีการเรียนการสอนแบบทีมพบว่า ผลการวิจัยนั้น นักเรียนที่เรียนการอ่านด้วยแนวคิดแบบทีม ได้คะแนน หลังการทดลองคะแนนสูงกว่า คะแนนก่อนการทดลองที่ระดับ ๐.๐๕ โดยมีค่าอิทธิพลเฉลี่ย ๐.๗๗ แสดงว่ามีค่าอิทธิพลมาก คะแนน การอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีระดับสูง กลาง ต่ำ โดยใช้ วิธีนี้ได้คะแนนการอ่านภาษาอังกฤษ หลังการทดลองสูงกว่าคะแนนก่อนการทดลองอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕ และมีค่า อิทธิพลเฉลี่ย ๐.๕๘, ๐.๖๕ และ ๐.๔๑ ตามลำดับ แสดงว่ามี ค่าอิทธิพลปานกลาง ประสิทธิภาพของ งานวิจัยการใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นกระบวนการสอนและการเรียนรู้ในการสอนการอ่านพบว่า นักเรียนสามารถพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษและพัฒนา ทักษะการเรียนรู้ร่วมกันในทีม

๓.๒ งานวิจัยในต่างประเทศ

รามาวาตี(๒๐๑๗, น. ๑-๑๓) ได้ศึกษาการใช้เทคนิค Team-Games Tournament ในการ สอนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ในเมืองอาแจห์ เบอซาร์ โดยวิธีการวิจัยการศึกษาเป็นวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน โดยนักเรียน ๒๔ คน ที่จะต้องทำการทดสอบ ทั้งก่อนและหลังเรียนซึ่งให้นักเรียนบรรยายภาพและได้ผลในการทดสอบเพิ่มขึ้นเป็น๙๖%เป็น นักเรียน ๒๓ คน ที่ผ่านและมีเพียง ๔% เป็นนักเรียน ๑ คนที่ไม่ผ่าน ดังนั้นเทคนิค TGT จึง เป็นวิธีสู่ ประสบความสำเร็จในห้องเรียนที่สามารถไปใช้กับนักเรียนระดับชั้นอื่นที่เรียนในเรื่องการพูดได้อีกด้วย

อับดุล กาฟูร มาร์ซูกิ (๒๐๑๗) ได้ศึกษาทักษะการพูดของนักเรียนด้วยการใช้การ รายงานปาก เปล่า โดยมีการจัดกิจกรรมในชั้นเรียน มีการใช้เทคนิคการพูดตัวต่อตัวและการให้ เวลาที่เพียงพอใน การฝึกฝนซึ่งแสดงให้เห็นว่านักเรียน๓๕.๕%สามารถตอบคำถามที่ได้รับจากนักวิจัยผ่านการสัมภาษณ์ ในการรายงานปากเปล่าผ่านกิจกรรมในชั้นเรียน โดยมีการประเมิน ๓ ครั้งโดย๑๓.๓% สามารถบรรลุ เกณฑ์ขั้นต่ำ รอบที่สองนักเรียนสามารถเข้าร่วมและปฏิบัติตาม เกณฑ์รายงานปากเปล่า ๕๑.๑% และ รอบสุดท้ายที่๗๕%ซึ่งงานวิจัยนี้สามารถอนุมานได้ว่าการประยุกต์ใช้รายงานปากเปล่าสามารถ พัฒนาการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนได้

มูอะมาเราะห์ (๒๐๑๓) ได้ศึกษาการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการทำงาน กลุ่ม และการทำงานแบบร่วมมือกัน (Group work and cooperative learning) ของนักเรียนใน มหาวิทยาลัยเอกชนในอินโดนีเซียที่นักศึกษาจำนวนมากพบเจอการพูดภาษาอังกฤษที่หลากหลาย ซึ่ง พบว่าการใช้การวิจัยเชิงปฏิบัติการเพื่อพัฒนาความมั่นใจในการพูดภาษาของนักศึกษาขึ้นอยู่กับ แบบสอบถามการสัมภาษณ์ความคิดเห็นของนักศึกษากการสังเกตในชั้นเรียนพบว่าการสอนแบบ นักศึกษามีส่วนร่วมการทำจัดกลุ่มเล็กทำงานจะสามารถทำให้ความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ ได้มากขึ้น และค้นพบพบทบาทเชิงบวก

มาร์ซูกิ, โยฮันเนส, และอาร์วีจาทิ (๒๐๑๖, น. ๑๕-๓๔) ได้ศึกษา การพัฒนาความสามารถใน การพูดของนักเรียนและกิจกรรมในชั้นเรียน โดยใช้กลยุทธ์การเล่าเรื่อง ที่มีความ เกี่ยวข้องกับกิจกรรม ประจำวันของผู้เรียนEFLที่บ้านและโรงเรียน โดยมีการดำเนินการวิจัยในชั้นเรียน ๒ รอบที่มุ่งเน้นที่ ความสามารถในการโต้ตอบและสื่อสารของผู้เรียนจากผลวิจัยพบว่า ความสามารถของผู้เรียนดีขึ้นจาก ๗๒.๒๗% และผ่านเกณฑ์ที่แสดงให้เห็นถึงกิจกรรมในห้องเรียน

ทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น จาก ๘ หรือ ๓๖.๓๖% ,๑๔ หรือ ๖๓.๖๔% และ ๑๘ หรือ ๘๑.๘๒% สำหรับเกณฑ์ความกระตือรือร้นตามลำดับซึ่งการใช้กลยุทธ์การเล่าเรื่องเชิงโต้ตอบนั้นช่วยเพิ่มความสามารภในการพูดและกิจกรรมในชั้นเรียนของผู้เรียน EFL ได้

เดวิด นูนาน (Nunan,D, ๑๙๙๑) ได้ศึกษากิจกรรมที่เน้นการสื่อสาร โดยสรุปได้ ดังนี้ ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาด้วยวิธีการที่ปฏิบัติได้ ซึ่งต้องเป็นสถานการณ์ที่ผู้เรียนต้องเผชิญในโลกแห่งความจริง และงานต้องเหมาะสมกับระดับของผู้เรียนโดยผลการศึกษาพบว่าผู้เรียนจะสามารถแก้ไขในสิ่งที่ผู้เรียนอีกคนใช้ภาษาผิด ทำให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันมากในชั้นเรียน

จากงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศท าให้เห็นว่าการพัฒนาการพูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐานหรือ Team-based Learning ทำให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาทางการพูดได้ดีขึ้น และเมื่อมีการทำงานร่วมกันในลักษณะของทีม กลุ่มทำให้ผู้เรียนแยกความรับผิดชอบ หน้าที่ของแต่ละคนได้ มีความกระตือรือร้นมากขึ้น โดยการที่ก่อนเข้าชั้นเรียนผู้เรียนได้มีการศึกษาเนื้อเรื่องที่ผู้สอนสอนในสัปดาห์นั้นๆทำให้นักเรียนมีความพร้อมในการเรียนการสอนซึ่งผู้เรียนที่มีความสามารถแตกต่างกันไปเมื่อมารวมเป็นทีมก็สามารถช่วยเหลือและนำพาทีมไปสู่เป้าหมายได้

บทที่ ๓

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-Based Learning) ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.๑) แผนกวิชาช่างยนต์ แผนกการบัญชี และแผนกวิชาค้ำปลีก วิทยาลัยการอาชีพพะเหลียน อำเภอพะเหลียน จังหวัดตรัง ในครั้งนี้ ซึ่งดำเนินการวิจัยในภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๖ ซึ่งผู้วิจัยขอเสนอรายละเอียด ดังนี้

๓.๑ ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

๑. ประชากรที่ใช้ในการเป็นนักเรียนนักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.๑) ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๖ วิทยาลัยการอาชีพพะเหลียน ทั้งหมดจำนวน ๔๕ คน

๒. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนนักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.๑) แผนกวิชาช่างยนต์ แผนกวิชาการบัญชี และแผนกวิชาค้ำปลีก ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๖ วิทยาลัยการอาชีพพะเหลียน ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทั้งหมดจำนวน ๒๐ คน โดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยการจับฉลากให้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม ซึ่งมีจำนวนนักเรียน คล้ายคลึงกัน

๓.๒ ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

๑. ตัวแปรอิสระ คือ การจัดการเรียนการสอนโดยใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Teambased Learning)
๒. ตัวแปรตาม คือ พัฒนาการด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนนักศึกษา

๓.๓ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

๑. แผนการจัดการเรียนรู้ ที่ใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร จำนวน ๖แผน
๒. แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
๓. เกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

๓.๔ วิธีการสร้างและพัฒนาเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้สร้างและพัฒนาเครื่องมือในการวิจัยดังนี้

การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

๑. แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมพัฒนาทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อการสื่อสาร ที่มีกิจกรรมทางภาษา มีขั้นตอน ดังนี้

๑.๑ ดำเนินการศึกษาถึงจุดประสงค์ของหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช ๒๕๖๓ เรื่องสมรรถนะรายวิชา เนื้อหาในรายวิชา และผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

๑.๒ ดำเนินการศึกษาเอกสาร งานวิจัย ทฤษฎี และการจัดกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-based learning)

๑.๓ ดำเนินการศึกษาเนื้อหาในหนังสือเรียน และหนังสืออื่น เพื่อเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมฝึกทักษะ และนำมาประกอบใช้กับการเรียนการสอน

๑.๔ สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ ที่มีกิจกรรมการพัฒนาทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร จำนวน ๖ แผน แผนละ ๒ คาบ และคาบละ ๖๐ นาที ผู้วิจัยได้มาจากหลักการ แนวคิดการ เรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน ที่มีขั้นตอน แบ่งได้ดังนี้ การแบ่งเป็น ๔ ขั้นตอน คือ

๑.๔.๑ ขั้นเตรียมความพร้อม (Preparation)นักเรียนจะได้รับจุดประสงค์และแหล่งข้อมูลตามหัวข้อที่กำหนดเพื่อการศึกษาด้วยตนเองก่อนเข้าห้องเรียน

๑.๔.๒ ขั้นทดสอบความรู้(Readiness Assurance Process)นักเรียนจะถูกทดสอบสิ่งที่ศึกษาด้วยแบบทดสอบเพื่อเป็นการประเมินความรู้ หลังจากนั้นจะแบ่งกลุ่มย่อยประมาณ ๕ คน ต่อกลุ่ม เพื่อช่วยกันทำแบบทดสอบเดิม ซึ่งจะมีการปรึกษาและการอภิปรายในกลุ่ม

๑.๔.๓ ขั้นประยุกต์ใช้ (Application) กลุ่มที่ศึกษาได้รับโจทย์ให้ทำเนื้อหาจากความรู้ที่ได้รับโดยใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐานและโจทย์จะเหมือนกันในทุกๆกลุ่มและขั้นตอนสุดท้าย คือ การนำเสนอของทีมตนเอง

๑.๔.๔ ขั้นประเมินผล (Assessment)หลังจากได้เรียนรู้และฝึกฝน ลงมือปฏิบัติหาคำตอบแล้วมีการนำความรู้เดิมมาใช้กับเนื้อหาใหม่ ทำแบบทดสอบและปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมาย

๑.๕ นำแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน ๖ แผน ที่สร้างเสร็จแล้ว เสนออาจารย์ผู้เชี่ยวชาญจำนวน ๓ ท่าน พิจารณา ตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา ที่กำหนดเพื่อนำมาแก้ไขและปรับปรุง ซึ่งเกณฑ์ในการตรวจสอบ มีดังนี้

๑.๕.๑ มีความถูกต้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้

๑.๕.๒ เนื้อหาและกิจกรรมมีความสอดคล้องกัน

๑.๕.๓ การประเมินผลตามจุดประสงค์มีความสอดคล้องกัน

๑.๕.๔ สรุปแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมพัฒนาทักษะการพูดเพื่อการ

๑.๖ นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้รับการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน ๓ ท่าน ที่แก้ไข และปรับปรุงแล้วมาแล้ว นำไปทดลองกับนักเรียน จำนวน ๒๐ คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง นำผลการ ทดลองมาทำการแก้ไขและปรับปรุงข้อบกพร่องก่อนการนำไปใช้จริง

๒. แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

การสร้างแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังต่อไปนี้

๒.๑ ศึกษาเอกสารที่ทำแบบทดสอบในหนังสือภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช ๒๕๖๓

๒.๒ ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบการพัฒนาแบบทดสอบภาษาอังกฤษแนว การสร้างข้อสอบ เทคนิควิธีสร้างข้อสอบ และการวัดและประเมินผลการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

๒.๓ สร้างแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยแบ่งแบบทดสอบ ออกเป็น ๒ ตอน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ ๑ แบบทดสอบโดยการสัมภาษณ์ข้อมูลส่วนตัว จำนวน ๑๐ ข้อ

ตอนที่ ๒ แบบทดสอบโดยการกำหนดสถานการณ์ นักเรียนจับคู่เลือกหัวข้อในการ สนทนาโต้ตอบ โดยการจับฉลากเลือกสถานการณ์ต่างๆ

๒.๔ นำแบบทดสอบที่สร้างเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน ๓ ท่าน ทำการตรวจสอบถึง ความเหมาะสม ด้านคุณภาพเนื้อหาและความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) เพื่อนำมาพิจารณา แก้ไขและปรับปรุง โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC: Index of Item Objective Congruence)

๒.๕ นำแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทดลองกับนักเรียน ที่อยู่ระดับชั้นเดียวกันที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ๒๐ คน เพื่อดูความเหมาะสมของเนื้อหา วิเคราะห์หาค่า ความยากง่าย(p)และหาค่าอำนาจจำแนก(r) ในแบบทดสอบเป็นรายข้อ

๒.๖ นำแบบทดสอบที่ได้ทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง

๓. เกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

๓.๑ กำหนดเกณฑ์การประเมินการพูด ทั้ง ๕ ด้าน ดังนี้

๓.๑.๑ ความคล่องแคล่ว (Fluency)

๓.๑.๒ การออกเสียง (Pronunciation)

๓.๑.๓ ไวยากรณ์(Grammar)

๓.๑.๔ คำศัพท์(Vocabulary)

๓.๑.๕ การใช้กลยุทธ์ในการสื่อสาร (Communication Strategy)

โดยประเมินแต่ละองค์ประกอบ ๕ ระดับ จาก ๕ -๑ (มากที่สุด - น้อยที่สุด)

๓.๒ นำเกณฑ์ที่สร้างเสนอกับอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญทำการตรวจความถูกต้องและแก้ไขปรับปรุง การให้คะแนน โดยมีผู้ให้คะแนน ๓ ท่าน ได้แก่ ผู้วิจัย อาจารย์ที่สอนวิชา ภาษาอังกฤษ ๑ ท่านและ อาจารย์ชาวต่างประเทศ ๑ ท่าน(จากภายนอก)

๓.๕ การดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล

๑. แบบแผนการทดลอง

การรวบรวมข้อมูลนี้ ผู้วิจัยใช้แบบแผนการเก็บข้อมูลแบบ One-group Pretest-Posttest Design (กิบบอน และเทเลอร์, ๑๙๘๗, น.๑๑๓)

ตาราง ๒ แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	Pretest	ทดสอบ	Posttest
E	T _๑	X	T _๒

- E แทน กลุ่มตัวอย่างของนักเรียนระดับปวส.๑
 X แทน การเรียนการสอนแบบการเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน
 T_๑ แทน ทดสอบการพูดเพื่อการสื่อสาร ก่อนการทดลอง
 T_๒ แทน ทดสอบการพูดเพื่อการสื่อสาร หลังการทดลอง

๒. วิธีการดำเนินการทดลอง

เดือน ปี	กิจกรรม	หมายเหตุ
กรกฎาคม	รวบรวมข้อมูล	
	จัดทำโครงร่างวิจัย	
สิงหาคม	ทำแบบทดสอบ	
	ทำแบบฝึกทักษะ	
สิงหาคม	ดำเนินการ	
	ประเมินผล	
กันยายน	วิเคราะห์ผล	
	รายงานผล	

๓. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

๑. แจกจุดประสงค์ในการเรียนการสอนอธิบายการจัดการเรียนการสอนการสอบการวัด และประเมินผล

๒. ทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร(ก่อนเรียน)ของผู้เรียนโดยใช้แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยมีผู้วิจัย อาจารย์ที่สอนวิชาภาษาอังกฤษ ๑ ท่านและอาจารย์ชาวต่างประเทศ ๑(จากภายนอก) เป็นผู้ให้คะแนนในการทดสอบ

๓. ดำเนินการสอนตามแผนการสอนที่กำหนดไว้ ทั้งหมด ๑๒ ชั่วโมง

๔. ทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร(หลังเรียน) โดยใช้แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ชุดเดียวกับการทดสอบก่อนเรียน โดยผู้วิจัย อาจารย์ที่สอน วิชาภาษาอังกฤษ ๑ ท่านและอาจารย์ชาวต่างประเทศ ๑ ท่าน(จากภายนอก) เป็นผู้ให้คะแนน

๕. ทำแบบประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการสอนโดยใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-based learning)

๖. รวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางคอมพิวเตอร์ เพื่อประมวลผล

๓.๖ การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

๓.๖.๑ การวิเคราะห์ข้อมูล

๑. สถิติเชิงพรรณนาที่ใช้ ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
๒. สถิติเชิงอ้างอิงที่ใช้ ได้แก่ การทดสอบที่แบบกลุ่มไม่อิสระ

๓.๖.๒ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

๑. สถิติเชิงพรรณนา

๑.๑ ร้อยละ โดยคำนวณจากสูตร

๑.๑ ร้อยละ โดยคำนวณจากสูตร

$$p = \frac{f}{N} \times 100$$

P = ค่าร้อยละ

f = ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นค่าร้อยละ

N = จำนวนความถี่ทั้งหมด

๑.๒ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต โดยคำนวณจากสูตร

$$\text{สูตร } \bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

\bar{X} = ค่าเฉลี่ย

$\sum X$ = ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N = จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

๑.๓ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยคำนวณจากสูตร

$$\text{สูตร } S = \sqrt{\frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

S = ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum X$ = ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

$\sum X^2$ = ผลรวมของคะแนนแต่ละจำนวนที่ยกกำลังสอง

N = จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

๒. สถิติเชิงอ้างอิง

๒.๑ การทดสอบทีแบบกลุ่มไม่อิสระ (t-test Dependent sample) โดย
คำนวณจากสูตร

$$t = \frac{\Sigma D}{\sqrt{\frac{n\Sigma D^2 - (\Sigma D)^2}{(n-1)}}}; df = n-1$$

df = ชั้นแห่งความเป็นอิสระ

n = จำนวนคู่ของตัวอย่าง

D = ผลต่างระหว่างข้อมูลแต่ละคู่

ΣD = ผลรวมผลต่างระหว่างข้อมูลแต่ละคู่

ΣD^2 = ผลรวมผลต่างระหว่างข้อมูลแต่ละคู่ยกกำลังสอง

$(\Sigma D)^2$ = ผลรวมผลต่างระหว่างข้อมูลแต่ละคู่ทั้งหมดยกกำลังสอง

บทที่ ๔

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลงานวิจัยนี้เป็นการศึกษาผลของการใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-based Learning) เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและศึกษาผลความพึงพอใจต่อการเรียน การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.๑) วิทยาลัยการอาชีพปะเหลียน ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๖ โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.๑) แผนกวิชาช่างยนต์ แผนกการบัญชี และแผนกวิชาค้ำปลึก จำนวน ๒๐ คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ๑) แผนการจัดการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจำนวน ๖ แผน แผนละ ๒ ชั่วโมง ๒) แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ๓) เกณฑ์การประเมินทักษะ การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ผู้วิจัยได้ดำเนินตามขั้นตอนและนำเสนอผลการวิจัยโดยแบ่งเป็น ๒ ตอน ดังนี้ ตอนที่ ๑ ผลการศึกษาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนก่อนและหลังเรียน โดยใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวส.๑) แผนกวิชาช่างยนต์ แผนกการบัญชี และแผนกวิชาค้ำปลึก วิทยาลัยการอาชีพปะเหลียน จำนวน ๒๐ คน

ตอนที่ ๒ ผลการศึกษาระดับความพึงพอใจที่มีต่อการเรียน การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-based learning) ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวส.๑) แผนกวิชาช่างยนต์ แผนกการบัญชี และแผนกวิชาค้ำปลึก วิทยาลัยการอาชีพปะเหลียน จำนวน ๒๐ คน

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

N	แทน	นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
T	แทน	ค่าสถิติในการแจกแจงแบบที (t-distribution)
df	แทน	ระดับขั้นของความเป็นอิสระ (degree of freedom)
*	แทน	หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๔.๑ การวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น

๑. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน ก่อนและหลังเรียน โดยใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน

ตารางที่ ๑ แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ชาย	๑๓	๖๕
หญิง	๗	๓๕
รวม	๒๐	๑๐๐

จากตารางที่ ๑ พบว่ากลุ่มตัวอย่างเป็นส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ ๖๕ ของจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

ตารางที่ ๒ แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น คะแนนของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-Based Learning) ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.๑) แผนกวิชาช่างยนต์ แผนกการบัญชี และแผนกวิชาค้าปลีก วิทยาลัยการอาชีพพะเยา

การเรียนรู้	n	min	max	\bar{X}	S.D.
ก่อนเรียน	๒๐	๒๐	๒๔	๒๒.๒๕	๑.๐๙
หลังเรียน	๒๐	๓๑	๔๘	๓๖.๑๐	๔.๓๙

จากตารางที่ ๒ คะแนนของนักเรียนก่อนเรียนการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-Based Learning) มีคะแนนสูงสุดเท่ากับ ๒๔ คะแนน คะแนนต่ำสุดเท่ากับ ๒๐ คะแนน และมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ ๒๒.๒๕ คะแนน ในขณะที่คะแนนหลังเรียนมีคะแนนสูงสุดเท่ากับ ๔๘ คะแนน คะแนนต่ำสุดเท่ากับ ๓๑ คะแนน และมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ ๓๖.๑๐ คะแนน

๔.๒ การเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-Based Learning) ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.๑) แผนกวิชาช่างยนต์ แผนกการบัญชี และแผนกวิชาค้ำปลีก

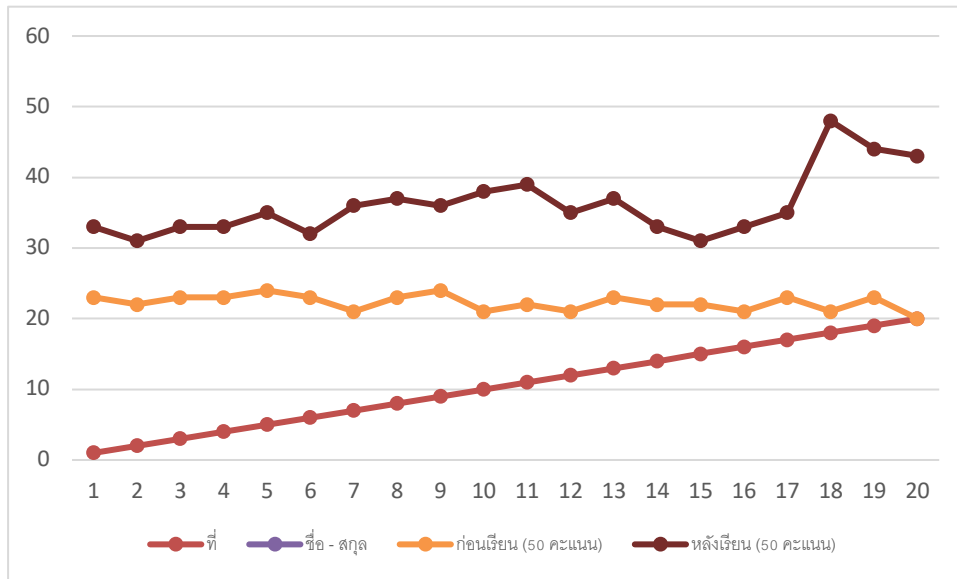
ตารางที่ ๓ ผลการเปรียบเทียบคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-Based Learning) ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.๑) แผนกวิชาช่างยนต์ แผนกการบัญชี และแผนกวิชาค้ำปลีก จำนวน ๒๐ คน

การเรียนรู้	n	S.D.	t	df	Sig.
ก่อนเรียน	๒๐	๑.๐๙	๑๒.๔๕**	๑๙	.๐๐๐
หลังเรียน	๒๐	๔.๓๙			

*p-value < ๐.๐๕

จากตารางที่ ๓ พบว่า คะแนนโดยเฉลี่ยของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-Based Learning) ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.๑) แผนกวิชาช่างยนต์ แผนกการบัญชี และแผนกวิชาค้ำปลีก มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕ โดยหลังจากที่นักเรียนพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-Based Learning) นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

ภาพประกอบที่ ๑ กราฟแสดงคะแนนทดสอบของนักเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-Based Learning) ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.๑) แผนกวิชาช่างยนต์ แผนกการบัญชี และแผนกวิชาค้ำปลีก จำนวน ๒๐ คน

จากภาพประกอบที่ ๑ พบว่า คะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-Based Learning) ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.๑) แผนกวิชาช่างยนต์ แผนกการบัญชี และแผนกวิชาค้ำปลีก มีค่าน้อยที่สุดเท่ากับ ๒๐ คะแนน และค่ามากที่สุดเท่ากับ ๒๔ คะแนน หลังเรียน มีค่าน้อยที่สุดเท่ากับ ๓๑ คะแนน และค่ามากที่สุดเท่ากับ ๔๘ คะแนน

บทที่ ๕

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-based Learning) กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ นักเรียนนักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปวช.๑ แผนกวิชาช่างยนต์ แผนกการบัญชี และแผนกวิชาค้ำปลีก วิทยาลัยการอาชีพพะเหลียน จังหวัดตรัง ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๖ ทั้งหมด ๒๐ คน เครื่องมือที่ใช้คือ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ๑) แผนการจัดการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจำนวน ๖ แผน แผนละ ๒ ชั่วโมง ๒) แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ๓) เกณฑ์การประเมินทักษะ การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบทีแบบกลุ่มไม่อิสระ

๕.๑ สรุปผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ผลการพัฒนาทักษะการผลการศึกษาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-based Learning) หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ โดยก่อนเรียนนักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ ๒๒.๒๕ คะแนน และหลังเรียนเท่ากับ ๓๖.๑๐ คะแนน

๕.๒ อภิปรายผลการวิจัย

ผลการศึกษาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-based Learning) พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนโดยใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-based Learning) จะมีคะแนนสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ โดยนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนและหลังเรียนเท่ากับ ๒๒.๒๕ คะแนน และ ๓๖.๑๐ คะแนน ตามลำดับ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ว่า นักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.๑) แผนกวิชาช่างยนต์ แผนกการบัญชี และแผนกวิชาค้ำปลีก วิทยาลัยการอาชีพพะเหลียน มีการพัฒนาศักยภาพทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่สูงขึ้นหลังจากการใช้วิธีการเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-based Learning) ทั้งนี้อาจกล่าวได้ว่า เป็นผลมาจากการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-based Learning) ซึ่งเป็นวิธีสอนที่ช่วยให้นักเรียนมีโอกาสได้ศึกษาเรียนรู้ด้วยตนเอง และสามารถเรียนรู้ได้ช้าๆ ฝึกฝนกันหลายครั้งและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้อย่างทั่วถึง ช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่กว้างขึ้นนอกเหนือจากในตำราเรียน ขณะเดียวกันเกิดการเรียนรู้แบบไม่รู้ตัวผ่านการทำแบบฝึกหัดที่มีเป้าหมายในการช่วยส่งเสริมพัฒนาการด้านการเรียนรู้และการจดจำหน้าที่ของคำศัพท์แต่ละประเภท นอกจากนี้ยังช่วยส่งเสริมปฏิสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างนักเรียน ช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะต่างๆ เช่น ทักษะการคิด การ

แสดงความคิดเห็น การโต้แย้ง และการวิพากษ์วิจารณ์ จากการวิจัยยังพบว่า การจัดการเรียนการสอนแบบศูนย์การเรียนประกอบการสอนนั้นยังส่งผลต่อความสามารถทางการเรียนของนักเรียนให้เป็นไปในทางที่ดีขึ้นและมีความคงทนถาวรในการจดจำหน้าที่ของคำศัพท์ได้ยาวยิ่งขึ้น ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการสอนในรูปแบบดังกล่าวก่อให้เกิดประสิทธิภาพทางการเรียนภาษาอังกฤษไปในทางที่ดีขึ้นอีกด้วย

เช่นเดียวกับงานวิจัยของ บุศรา โขมพัตร (๒๕๖๓, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้แบบใช้ทีมเป็นฐานต่อความสามารถการอ่าน และเจตคติต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ โดยผลวิจัยพบว่า นักเรียนมีความสามารถในการอ่านมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนที่ระดับ .๐๕ จากคะแนน เต็ม ๓๐ คะแนน โดยก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ย ๑๒.๗๐ ซึ่งภายหลังจากที่ใช้การเรียนรู้อย่างแบบทีม ใน ระยะเวลา ๑๐ สัปดาห์ พบว่าคะแนนเฉลี่ย ๑๗.๑๘ แสดงว่านักเรียนสามารถท าแบบทดสอบหลัง เรียนจากการเรียนรู้แบบทีมได้สูงขึ้น และเจตคติต่อการอ่านมีค่าเฉลี่ย ๔.๖๓ แสดงว่านักเรียนมีเจตคติที่ดีนักเรียนมีความสุขเมื่อได้อ่านภาษาอังกฤษในรูปแบบทีม

การเรียนรู้แบบทีมเป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการร่วมมือกันในการเรียนรู้เชิงสร้างสรรค์ มีการทำงานร่วมกับทีมเล็กๆ ร่วมทำงานตามความแตกต่างแต่ละบุคคล โดยมีเป้าหมายที่ชัดเจนภายในทีมต่างคนมีหน้าที่รับผิดชอบและมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีซึ่งพัฒนาการระหว่างบุคคลและการพัฒนาของทีมถือเป็นการพัฒนาผู้เรียน ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ ที่ว่า การศึกษาควรพัฒนาคนในทุกด้าน เพื่อผู้รับการศึกษาเป็นคนดีคนเก่ง และมี ความสุข นอกจากนี้การจัดการศึกษาต้องเน้นความสามารถในการเรียนรู้ของผู้เรียนและให้เขา สามารถพัฒนาตนเองต่อไปได้ มีหลักการสำคัญ ๔ ประการสำหรับกระบวนการเรียนรู้เนื้อหาและ กิจกรรมต่างๆ

๕.๓ ข้อเสนอแนะ

๑. ข้อเสนอแนะทั่วไป

๑.๑ รูปแบบการสอนที่ใช้การเรียนรู้อย่างแบบทีมเป็นฐาน (Team-Based Learning) ระยะเวลาแรกผู้เรียนยังไม่คุ้นเคยกับการทำกิจกรรมเป็นทีม การเรียนรู้ก่อนเข้าห้องเรียนและการวิเคราะห์ร่วมกันเป็นทีม ครูผู้สอนจึงต้องให้โอกาสผู้เรียนในการปรับตัวทำความเข้าใจกับวิธีการ เรียนและเสริมแรงกระตุ้นให้ผู้เรียนกล้าใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร

๑.๒ การปฏิบัติกิจกรรมต่างๆที่หลากหลายนั้น ครูจำเป็นต้องอธิบายให้นักเรียนทราบถึงวิธีการที่ชัดเจน โดยมีการยกตัวอย่าง การสาธิตและถามตอบเพื่อตรวจสอบความเข้าใจ

๑.๓ ในสถานการณ์ปกติที่นักเรียนสามารถเข้ามาเรียนในสถานที่ได้ ควรเปลี่ยนสถานที่ในการจัดกิจกรรมบางกิจกรรม เพื่อให้เหมาะสมกับลักษณะของกิจกรรม และเป็นการเปลี่ยนบรรยากาศในการเรียน เช่น กิจกรรมการถามตอบเส้นทาง ควรให้ผู้เรียนได้เรียนในสถานที่ ที่กว้าง เช่น ในหอประชุมใหญ่ ในสนาม เป็นต้น แต่ครูผู้สอนต้องสามารถควบคุมชั้นเรียนใน ลักษณะกว้างได้ด้วย เนื่องจากเสียงในที่กว้างอาจทำให้ผู้เรียนไม่ได้ยินในสิ่งที่ครูกำลังพูด และการ ที่ผู้เรียนอาจส่งเสียงรบกวนชั้นเรียนอื่น

๑.๔ การจัดกิจกรรมมุ่งเน้นให้นักเรียนพูด และใช้ภาษาในการสื่อสารได้และ เมื่อ ท
 ากิจกรรมครูไม่ควรแก้ไขข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นเล็กน้อย เนื่องจากจะเกิดการหยุดกลางคัน ท าให้
 นักเรียนไม่กล้าพูดและขาดความมั่นใจ

๒. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

๒.๑ การศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การ
 เรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-Based Learning) ควรทดลองเป็นระยะเวลาที่นานพอสมควร เช่น
 ๑ ภาคเรียน เพื่อผู้เรียนมีความคงทนในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น

๒.๒ การศึกษาเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 โดยใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน (Team-Based Learning) ควรน าไปใช้กับการสอนรูปแบบอื่น
 เช่น การสอนรูปแบบออนไลน์ (Online Learning) วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ (Community
 Language Learning) การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) กิจกรรมการแก้ปัญหา
 (Problem-solving Activities) เพื่อเปรียบเทียบและเป็นแหล่งข้อมูลค้นคว้าว่ารูปแบบการสอนใด
 สามารถพัฒนาทักษะการพูดได้ดีที่สุด และน าประโยชน์ไปใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนต่อไป

๒.๓ นำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปใช้กับนักเรียนระดับชั้นต่างๆ และในรายวิชา อื่น
 เช่น ภาษาไทย, สังคมศึกษา, คณิตศาสตร์, วิทยาศาสตร์หรือในรายวิชาของแผนก

บรรณานุกรม

Aiyakorn, S. (๒๐๒๐). Vocational Students' Motivation toward Studying English. The Journal of Faculty of Applied Arts, ๑๒(๒), ๔๐-๔๑.

Angelini, M. L., & García-Carbonell, A. (๒๐๑๙). Developing english speaking skills through simulation-based instruction. IATEFL Poland Computer Special Interest Group and The University of Nicosia.

Bagus, I., & Bagus Nyoman Mantra, I. (๒๐๑๖, January). Implementing KWL strategy to Improve the students' English Speaking Skill. Journal of Santiaji Pendidikan, ๖(๑), ๑- ๕. Retrieved from <https://media.neliti.com/media/publications/๑๒๙๔๓๖-EN-implementing-kwl-strategy-to-improve-the.pdf>

Boyer, R. H. W. (๒๐๑๘). Team-Based Learning in the Urban Planning Classroom. Journal of Planning Education and Research , ๔๐(๔): ๔๖๐-๔๗๑. Retrieved from <https://journals.sagepub.com/doi/10.1๑๗๗/๐๗๓๙๔๕๖X๑๘๗๖๙๑๔๕>

Byrne, D. (๑๙๘๖). Teaching Oral English. London: Longman.

Canale, M., & Swain, M. (๑๙๘๐). Theoretical Bases of Communicative Approaches to Second Language Teaching and Testing. Applied Linguistics, ๑(๑), ๑-๔๗.

สืบค้นจาก <https://bsq.vec.go.th/Portals/๙/Course/๒๐/๒๕๖๒/๒๐๐๐๐/๒๐๐๐๐v๓.pdf>

ดิเรก วรณเศียร. (๒๕๕๒). รูปแบบการบริหารการเปลี่ยนแปลงของโรงเรียนในเครือสารสาสน์เพื่อเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้. วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต, ๒(๒), ๑-๔.

ทองใบ ทองภูบาล. (๒๕๕๓). การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อ การ สื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ. (ปริญญาานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.

ทิตนา แคมมณี. (๒๕๖๑). ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ (พิมพ์ครั้งที่ ๒๑). กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธีราภรณ์ กิจจารักษ์. (๒๕๕๓). ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่๒ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร. (วิทยานิพนธ์ ปริญญา มหาบัณฑิต). ราชภัฏสวนสุนันทา, กรุงเทพฯ.

นาถธิชา สีทองเพ็ญ. (๒๕๖๒). การพัฒนากาการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการละครของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่๔. (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธุรกิจ บัณฑิตย, กรุงเทพฯ.

นันทวรรณ แก้วโชติ. (๒๕๖๐). เอกสารการจัดการเรียนรู้(Learning Management). สงขลา: คณะครุ ศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.

บุศรา ไข่มพัตร์. (๒๕๖๓). ผลของการจัดการเรียนรู้แบบใช้ทีมเป็นฐานที่มีต่อความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่๔. (ปริญญา นิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.

ภาคผนวก

เครื่องมือเก็บข้อมูลการทดลอง

แบบทดสอบวัดความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
ชื่อวิชา ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
ระดับ ปวส. ๑

Part ๑

คำชี้แจง แบบทดสอบการตอบคำถาม โดยทดสอบกับผู้เรียนรายบุคคล

๑. What is your name?
๒. How are you today?
๓. How do you go to school?
๔. What subject do you like the most?
๕. How many people are there in your family?
๖. Could you show me the way to Donmueang Train station? ๗. Do you like shopping alone or with friends?
๘. What is your favorite brand of clothing?
๙. What is your favourite food?
๑๐. Where is the nearest pharmacy?

Part ๒

คำชี้แจง แบบทดสอบนี้เป็นการทดสอบเป็นทีม โดยนักเรียนจับฉลากเลือกหัวข้อสถานการณ์จำลอง และเลือกบทบาทของตนเองเป็นใครในสถานการณ์นั้น

Situation ๑: Introducing yourself and school friends

สถานการณ์ที่ ๑: การแนะนำตนเองและเพื่อนในโรงเรียน

(A): You are a new student who has transferred to the Vocational Level ๒ of the Electrician Department. You came to college but could not find the classroom. Therefore you asked student (B) for directions.

(B): You came to college on the first day of school and met new student(A) ,

Therefore greeting and helping the new student (A) by answering questions to the department and classroom.

Situation ๒: Asking directions

สถานการณ์ที่ ๒: การสอบถามเส้นทาง

(A): The student walked in front of the college and a foreigner walked over too to ask for directions to the nearest airport. Students give directions by allowing foreigners to cross the bridge to the other side. And to get on a minibus or motorcycle taxi by telling them where to get off. It takes about ๕ minutes, then the foreigner says thank you. Then you answered that is fine, with pleasure.

(B): You are the foreigner traveling to Thailand, but has a ๕pm flight to Phuket, and don't know how to go to the airport. However, you found some students and asked for directions to the airport. After receiving the information, then you say thank you.

Situation ๓: Tell the meaning of signs

สถานการณ์ที่ ๓: การบอกความหมายของป้ายสัญลักษณ์

(A): You are a new student who has just entered the electrician department. But there were many warning signs in the department, so you asked student (B) who met in front of the college about the meaning of signs. (The teacher has ๓ badges)

(B): You are an electrician department student. You walked with the new student and answered questions about the meaning of the sign in the department.

Situation ๔: Buying-selling clothes

สถานการณ์ที่ ๔: การซื้อ-ขายเสื้อผ้า

(A): You went to buy ๒ T-shirts at a department store in Bangkok. With ๑,๐๐๐ baht in cash, you told the staff that you wanted a green and pink L-size T-shirt and asked the price.

(B): You are a sales staff of clothing store at a department store in Bangkok. There were customers who came to buy T-shirts. You greeted customers and asked what color, size he/she want. And told the customer about the price in the store, there are T-shirts of all colors and sizes, priced at ๓๙๙ baht each.

Situation ๕: Asking about symptoms.

สถานการณ์ที่ ๕: การสอบถามอาการเบื้องต้น

(A): You are a foreigner traveling to Thailand. When you get off the plane, You had a headache and vomited. Therefore you went to the medical clinic in the airport. You told the nurse to know the symptoms. And said thank you when you received the medicine.

(B): You are a nurse in an airport medical clinic. You saw a foreign patient coming in and asked for the symptoms and told to take a rest. Give a medicine to relieve headache and vomiting. And told the reason that it was because he/she spent too long on the plane and therefore was not comfortable.